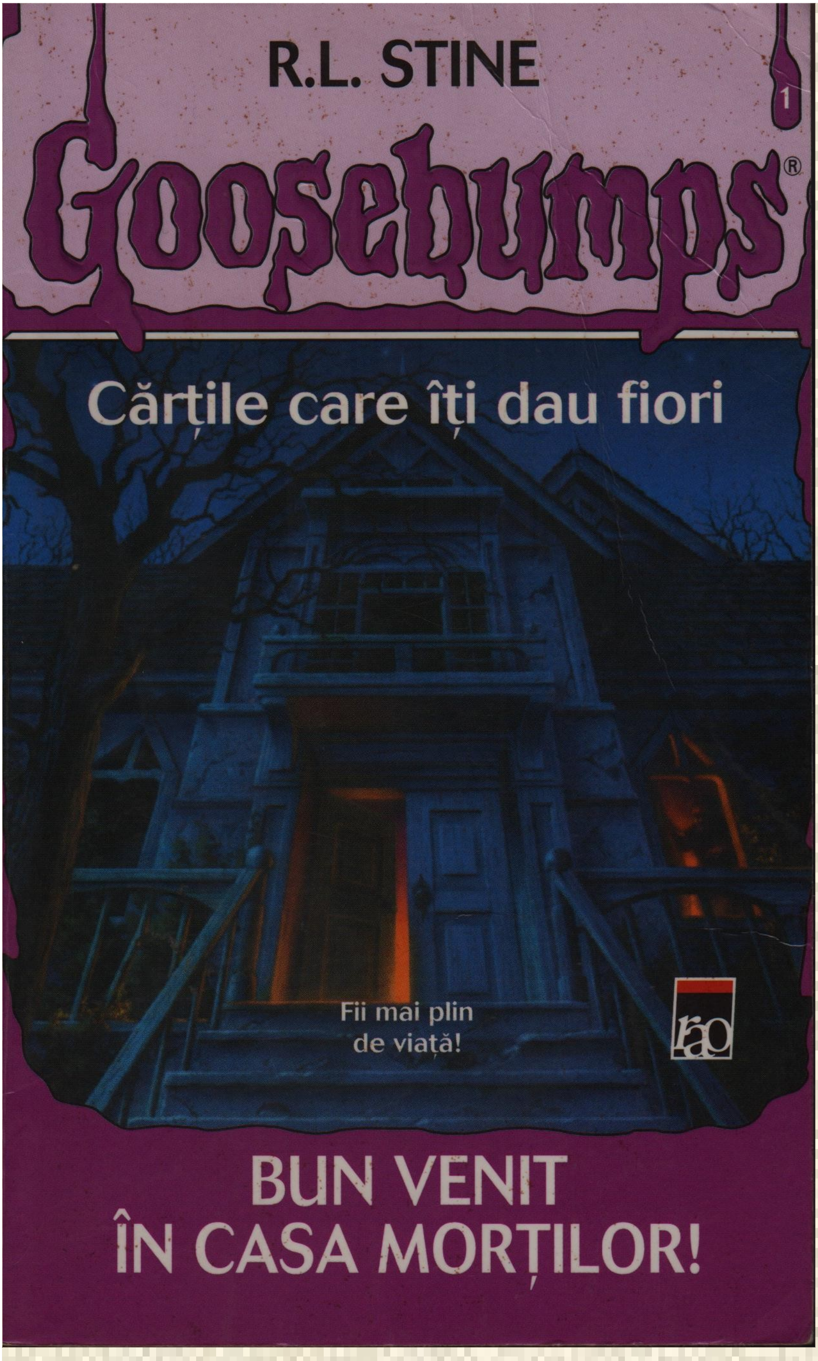
R.L. STINE
1
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Fii mai plin
de viață!
BUN VENIT
ÎN CASA MORȚILOR!

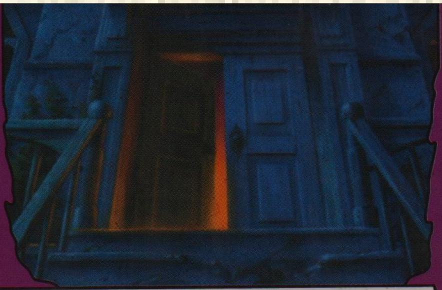

Amanda și Josh sînt ferm convinși de un lucru: casa (destul de veche) în care s-au mutat de curînd e ciudată. Înfricoșătoare. Și, mai mult ca sigur, bîntuită de stafii. Și, dacă se gîndesc mai bine, și orășelul Dark Falls e straniu.

Dar părinții lor nu-i cred, desigur. „O să vă obișnuiți voi", le spun ei întruna. „Mai ieșiți și voi în lume, să vă faceți noi prieteni."

Iar Amanda și Josh asta și fac. Numai că noii lor prieteni nu sînt genul de amici la care se gîndeau.

Pentru că ei vor să fie prieteni...

PENTRU TOTDEAUNA.

Cititorule, ia seama: o să mori de spaimă!

rao
rao international publishing company

ISBN 973-576-587-x

108 000
10,80

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

BUN VENIT ÎN CASA MORŢILOR

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRA TURTUREA

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2003

ISBN 973–576–587-x

Titlul original:

GOOSEBUMPS ® #1
Welcome to Dead House
Copyright © 1992 by Parachute Press

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

Şi eu, şi Josh uram noua noastră casă.

Cu siguranţă, era mare. Pe lângă vechea noastră casă, aceasta era cât un palat. O casă înaltă din cărămidă roşie, cu acoperişul negru, înclinat, şi rânduri, rânduri de ferestre încadrate de o parte şi de alta de obloane negre.

„E atât de întunecată!” mă gândeam eu, cercetând-o din stradă. Toată casa era învăluită în negură, de parcă se ascundea de cineva în umbrele copacilor bătrâni şi noduroşi, care se aplecau spre ea.

Era pe la mijlocul lui iulie, dar curtea din faţă era împânzită de frunze moarte, arămii, ce foşneau sec sub pantofii noştri sport, în timp ce ne îndreptam spre casă pe aleea cu pietriş.

Peste tot, printre frunzele moarte se iţeau tot soiul de bălării înalte. Chiar lângă verandă, un răsad de flori era năpădit de buruieni.

„Casa asta este de-a dreptul înfiorătoare”, îmi zic eu, nefericită.

Probabil că şi Josh gândea la fel. Privind spre casă, amândoi ne-am strâmbat şi am oftat din greu.

6

Domnul Dawes, un tânăr prietenos de la biroul imobiliar din localitate, s-a oprit chiar în faţa casei şi s-a întors spre noi:

— Totul e-n regulă? ne-a întrebat el, ţintindu-l cu privirea mai întâi pe Josh, apoi pe mine; avea ochii albaştri, veseli.

— Josh şi Amanda nu sunt deloc încântaţi că trebuie să ne mutăm, îi explică tata, îndesându-şi cămaşa în pantaloni.

Tata este puţin mai plinuţ, cămăşile lui sunt întotdeauna neastâmpărate şi ies din pantaloni.

— Este greu pentru copii, adăuga mama zâmbindu-i domnului Dawes, cu mâinile ascunse în buzunarele jeanşilor. Înaintau spre uşa de la intrare: Ştiţi cum este cu mutatul într-un loc nou, ciudat… prietenii lor rămân acasă…

— Chiar că e ciudat, zise Josh, clătinând din cap. Casa asta

este dezgustătoare.

Domnul Dawes râse cu poftă:

— În orice caz, este o casă veche, spuse el, bătându-l pe Josh pe umăr.

— Josh, casa asta are nevoie de nişte reparaţii ca să arate bine, zise tata zâmbindu-i domnului Dawes. N-a mai locuit nimeni în ea de ceva vreme, aşa că e nevoie de reparaţii.

— Uite cât de mare este, adăugă mama, netezindu-şi părul lung şi negru, zâmbindu-i lui Josh. O să-ţi putem aranja o cameră de zi pe cinste şi poate şi o cameră de joacă pentru voi. Ţi-ar plăcea – nu-i aşa, Amanda?

7

Am ridicat din umeri. Briza răcoroasă mă făcea să tremur. Era o zi frumoasă şi călduroasă de vară. Însă cu cât ne apropiam mai mult de casă, cu atât îmi era mai frig.

Cred că era din cauza copacilor bătrâni, înalţi.

Purtam pantaloni scurţi, albi şi un tricou albastru fără mâneci. În maşină a fost foarte cald, dar acum eram îngheţată. „Poate că în casă este mai cald”, m-am gândit eu.

— Câţi ani au? o întrebă domnul Dawes pe mama, păşind pe veranda de la intrare.

— Amanda are doisprezece ani, îi răspunse mama, iar Josh tocmai a împlinit unsprezece luna trecută.

— Seamănă atât de mult, îi spuse domnul Dawes mamei.

Nu am înţeles dacă acesta era un compliment. Cred că este adevărat, totuşi. Josh şi cu mine suntem amândoi înalţi şi subţirei, avem părul şaten, ondulat ca al tatei şi ochi căprui-închis. Toată lumea spune că avem un aer „serios”.

— Vreau să merg acasă, zise Josh cu vocea niţel scăzută. Urăsc locul ăsta.

Fratele meu este cel mai nerăbdător puşti din lume. Şi când îşi pune în gând ceva, gata, asta e! Este puţin cam răsfăţat. Cel puţin, aşa cred eu. De fiecare dată când face tărăboi în legătură cu ceva, rămâne pe-a lui.

Poate că semănăm unul cu altul, dar nu chiar mult. Eu am mult mai multă răbdare decât Josh. Şi sunt mult mai rezonabilă. Poate din cauză că sunt mai mare şi pentru că

sunt fată.

8

Josh l-a luat pe tata de mână şi încerca să îl tragă înapoi spre maşină:

— Hai să mergem! Hai, tată, hai să mergem!

Dar ştiam că de data aceasta lucrurile nu o să mai iasă după voia lui. Chiar ne mutam în casa aceasta. Nu mai încăpea îndoială. Până la urmă, casa era pe gratis. Un unchi de-al tatei, din partea bunicilor, un bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată, a murit şi i-a lăsat tatei casa moştenire.

Nu o să uit expresia de pe faţa tatei când a primit scrisoarea trimisă de avocat. A chiuit o dată şi a început să danseze prin casă. Am crezut că a luat-o razna sau ceva de genul ăsta.

— Unchiul meu, Charles, ne-a lăsat casa prin testament, ne-a explicat tata, citind şi recitind scrisoarea. Este într-un oraş numit Dark Falls[1].

— Cum? am reacţionat Josh şi cu mine. Unde vine oraşul ăsta, Dark Falls?

Tata a ridicat din umeri:

— Nu mi-l amintesc pe unchiul Charles, zise mama, trecând în spatele tatei ca să-i poată citi scrisoarea de peste umăr.

— Nici eu, admise tata. Dar trebuie să fi fost un tip de treabă! Uau! Trebuie să fie o casă incredibilă!

A prins-o pe mama de mâini şi a început să danseze cu ea prin încăpere.

Tata era de-a dreptul încântat. Demult căuta o scuză ca să părăsească plicticosul serviciu de func-

9

ţionar şi să îşi dedice tot timpul carierei lui de scriitor. Casa aceasta – care nu costa niciun ban – era tocmai motivul de care avea nevoie.

Iată-ne acum în Dark Falls, o săptămână mai târziu după acest eveniment, la patru ore de mers cu maşina de casa

---

[1] Dark Falls, (engl.), Cascadele întunecate. (n.tr.).

noastră, pentru prima dată în faţa celei moştenite. Nici măcar nu intrasem în ea şi Josh încerca să îl tragă pe tata înapoi spre maşină.

— Josh, nu mai trage de mine, i-a sărit ţandăra tatei, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Josh.

Tata îl privi neajutorat pe domnul Dawes. Se vedea că tata era niţel jenat de comportamentul lui Josh. M-am hotărât să-i dau o mână de ajutor:

— Josh, dă-i drumul tatei, i-am spus eu încet, prinzându-l de umăr. Am promis că măcar încercăm, îţi mai aduci aminte?

— Deja am încercat, se smiorcăi Josh fără să-i dea drumul tatei. Căsoiul ăsta este vechi şi urât, şi-l urăsc.

— Dar nici măcar nu ai intrat să vezi cum este! îi spuse tata supărat.

— Sigur. Haideţi să intrăm! ne îmbie domnul Dawes, cu privirea ţintă la Josh.

— Eu rămân afară, insistă fratele meu.

Uneori, e un încăpăţânat şi jumătate. Şi eu eram foarte nefericită uitându-mă la casa asta veche, întunecoasă. Dar niciodată nu aş fi reacţionat într-un asemenea hal.

— Josh, nu vrei să-ţi alegi camera? îl întrebă mama.

10

— Nu, mormăi Josh.

Amândoi ne-am îndreptat privirile spre etaj. Avea două ferestre mari situate una lângă alta, ieşite puţin în afară. Păreau doi ochi întunecaţi care se holbau la noi.

— Cât timp aţi locuit în casa dumneavoastră de acum? îl întrebă domnul Dawes pe tata.

Tata avu nevoie de un moment de gândire:

— Paisprezece ani, veni răspunsul. Copiii au locuit acolo de când s-au născut.

— Întotdeauna mutatul este dificil, fu de acord domnul Dawes, apoi îşi întoarse privirea spre mine: Ştii, Amanda, m-am mutat în Dark Falls acum câteva luni. La început, nici mie nu prea mi-a plăcut, sincer să fiu. Dar acum n-aş vrea să locuiesc altundeva.

Mi-a făcut semn cu ochiul. Când zâmbea, făcea o gropiţă

haioasă în bărbie:

— Haideţi înăuntru. Veţi fi surprinşi. Este chiar plăcut.

L-am urmat cu toţii pe domnul Dawes, mai puţin Josh.

— Mai sunt şi alţi copii pe strada asta? răbufni el; suna mai degrabă a provocare, decât a întrebare.

Domnul Dawes aprobă din cap:

— Şcoala este la două străzi de aici, răspunse el, indicând direcţia.

— Vezi? interveni şi mama repede. O plimbare scurtă până la şcoală. Nu mai este nevoie să-ţi pierzi timpul cu autobuzul în fiecare dimineaţă.

— Dar îmi *place* să merg cu autobuzul, insistă Josh.

11

Era clar, Josh s-a decis. Nu avea de gând să îi scutească pe ai noştri, deşi amândoi am promis să fim înţelegători în privinţa acestei schimbări.

Chiar nu ştiu ce crede Josh că are de câştigat dacă face nazuri. Vreau să spun, tata deja are o grămadă de probleme pe cap. În primul rând, nu a reuşit încă să vândă vechea noastră casă.

Nu-mi place ideea cu mutatul. Dar ştiam că moştenirea acestei case reprezintă o mare şansă pentru noi. În cea veche eram tare înghesuiţi. Odată vândută vechea casă, nu vom mai avea grija banilor.

„Josh ar putea să încerce măcar”, asta este părerea mea.

Deodată, l-am auzit pe Petey lătrând şi urlând, făcând un scandal monstru în maşina noastră, parcată la capătul aleii.

Petey este căţelul nostru, un terrier alb cu părul sârmos, dulce-foc şi de obicei foarte cuminte. Niciodată nu se supăra dacă îl lăsam în maşină. Dar acum lătra şi urla cât putea de tare, zgâriind geamul maşinii, încercând cu disperare să iasă afară.

— Petey, linişte! Linişte! am strigat eu la căţel.

De obicei, Petey mă ascultă. Dar nu şi de această dată.

— Mă duc să-i dau drumul! declară Josh şi ţâşni spre maşină.

— Nu, stai… strigă tata în urma lui.

Nu cred că Josh îl putea auzi din cauza lătratului.

— Mai bine lăsaţi şi căţelul să exploreze puţin, zise domnul Dawes. Acesta va fi şi căminul lui.

12

Ceva mai târziu, Petey ţâşni ca din puşcă şi străbătu peluza, cu o trombă de frunze moarte în urma lui, lătrând întărâtat spre noi. Sări pe noi toţi de parcă nu ne mai văzuse de săptămâni întregi, apoi, spre marea noastră surpriză, începu să mârâie ameninţător şi să-l latre pe domnul Dawes.

— Petey, termină! ţipă mama.

— N-a făcut aşa niciodată, se scuză tata. Zău! De obicei este foarte prietenos.

— Probabil miroase ceva la mine. Un alt câine, poate, zise domnul Dawes, lărgindu-şi puţin cravata dungată, privind cu neîncredere spre căţelul nostru care mârâia de zor.

Până la urmă, săltându-l în braţe, Josh l-a luat pe Petey de lângă domnul Dawes.

— Termină, Petey, îl mustră Josh, ţinându-i căpşorul aproape de faţa lui, nas în nas amândoi. Domnul Dawes este prietenul nostru.

Petey scânci şi îl linse pe faţă pe Josh. După un timp, Josh îi dădu drumul. Petey se uită la domnul Dawes, apoi la mine şi se decise să plece la plimbare prin curte, mirosind cine ştie ce urme.

— Să intrăm! ne îndemnă domnul Dawes, trecându-şi mâna prin părul blond, tuns scurt. Descuie uşa de la intrare şi o împinse în lături.

Domnul Dawes ţinu uşa de plasă pentru ca noi să putem trece pragul casei. Mi-am urmat părinţii.

— Eu rămân afară, cu Petey, insistă Josh de la intrare.

Tata vru să protesteze, dar se răzgândi:

13

— Bine. Cum vrei tu, zise el oftând şi clătinând din cap. Nu am de gând să mă cert cu tine. Nici să nu intri. Poţi să *dormi* afară dacă asta vrei. Părea de-a dreptul exasperat.

— Vreau să rămân cu Petey, spuse din nou Josh, privind

cum căţelul scurma cu nasul prin ceea ce fuseseră odată nişte straturi de flori.

Domnul Dawes a intrat după noi în hol, închizând încet uşa de plasă în urma lui, aruncându-i lui Josh o ultimă privire.

— Nu-i nicio problemă, spuse el cu blândeţe, zâmbindu-i mamei.

— Uneori poate fi atât de încăpăţânat! se scuză ea. Trase cu ochiul spre camera de zi: îmi pare râu că Petey s-a purtat aşa. Nu ştiu ce o fi păţit câinele ăsta.

— Nu face nimic. Să începem cu camera de zi, zise domnul Dawes arătând drumul. Cred că veţi fi plăcut surprinşi de cât de spaţioasă este. Bineînţeles, are nevoie de reparaţii.

Ne-a luat într-un tur al întregii case, prin toate camerele. Încetul cu încetul, m-am entuziasmat. Casa era marfă. Avea atât de multe încăperi şi cămăruţe! Iar camera mea era uriaşă şi avea baie, şi o laviţă veche la fereastră unde puteam să mă aşez şi să mă uit pe geam.

Îmi doream ca şi Josh să fi venit cu noi. Eram sigură că, dacă ar fi văzut ce frumoasă era casa în interior, s-ar mai fi înveselit.

Nu îmi venea să cred câte camere erau acolo. Avea chiar şi o mansardă aranjată, plină de mobilă

14

veche şi de misterioase cutii de carton, puse una peste alta, pe care le puteam explora în voie mai târziu.

Probabil că am stat înăuntru cel puţin o jumătate de oră. Nu ne-am dat seama când a zburat timpul. Cred că toţi trei eram tare încântaţi când am terminat turul casei.

— Ei bine, cred că v-am arătat tot, zise domnul Dawes aruncând o privire spre ceas.

Ne-a condus până la uşa de la intrare.

— Numai puţin – aş vrea să mai arunc o privire în camera mea, i-am rugat eu, încântată. Am luat-o la goană pe scări, sărind câte două trepte deodată: Mă întorc într-o clipă.

— Bine, dar grăbeşte-te, draga mea. Sunt convinsă că domnul Dawes mai are şi alte întâlniri, strigă mama în urma mea.

Am ajuns pe palierul de la etaj şi m-am grăbit pe culoarul îngust, ajungând în camera mea.

— Uau! am glăsuit cu voce tare, iar cuvântul s-a lovit cu un ecou uşor de pereţii goi.

Era atât de mare! Şi am îndrăgit imediat laviţa de la fereastră. M-am îndreptat spre ea şi m-am uitat pe geam. Printre copaci se zărea maşina noastră parcată în faţa casei şi, mai departe, o locuinţă care arăta exact ca a noastră, pe partea cealaltă a străzii.

Mă gândeam cu plăcere cum îmi voi aşeza patul lângă peretele opus ferestrei. „Iar biroul, acolo. Acum voi avea spaţiu şi pentru calculatori

M-am mai uitat o dată la debaraua pentru haine, o cămăruţă lungă cu o lampă atârnând din tavan şi cu rafturi late pe peretele din spate.

15

Tocmai mă îndreptam spre uşă, gândindu-mă care dintre posterele mele se potriveau cel mai bine aici, când l-am zărit.

Băiatul a rămas în cadrul uşii doar o clipă. Apoi s-a întors şi a dispărut pe coridor.

— Josh? am strigat. Hei, vino să vezi!

Dar, şocată, am realizat că nu era Josh.

În primul rând, băiatul avea părut blond.

— Hei! am strigat eu şi am început să alerg pe coridor, oprindu-mă în uşă ca să privesc într-o parte şi în alta. Cine-i acolo?

Dar în lungul coridor era linişte. Toate uşile erau închise.

— Uuu, Amanda! am zis eu cu voce tare.

Oare aveam vedenii?

Mama şi tata mă strigau de jos. Mi-am aruncat privirea în lungul coridorului întunecat încă o dată, apoi m-am grăbit să mă alătur micului grup.

— Hei, domnule Dawes, am strigat eu coborând în goană treptele, casa asta este bântuită?

Chicoti. Întrebarea i se părea chiar amuzantă.

— Nu. Îmi pare rău, spuse el, privindu-mă cu ochii lui veseli şi albaştri. Nu sunt incluse stafiile. Se spune că multe dintre

casele vechi de pe-aici ar fi bântuite. Dar mi-e teamă că aceasta nu este una dintre ele.

— Mi... mi s-a părut că văd ceva, am zis eu, simţindu-mă puţin aiurea.

— Probabil nişte umbre, mă linişti mama. Din cauza copacilor, casa este foarte întunecată.

16

— De ce nu dai o fugă până afară să-i povesteşti lui Josh despre casă? îmi sugeră tata, vârându-şi neastâmpărata cămaşă în pantaloni. Mama ta şi cu mine avem de lămurit nişte lucruri cu domnul Dawes.

— Da, Maria ta, am zis eu cu o mică plecăciune şi am alergat afară ascultătoare, ca să îi povestesc lui Josh ce a pierdut. Hei, Josh, l-am chemat eu, cercetând cu interes curtea. Josh?

Mi s-a făcut inima cât un purice.

Josh şi Petey dispăruseră.

2

— Josh! Josh!

Mai întâi l-am strigat pe Josh, apoi pe Petey. Dar nici urmă de vreunul din ei.

Am alergat până la capătul aleii şi m-am zgâit prin maşină, dar nu erau acolo. Mama şi tata erau încă înăuntru, discutând cu domnul Dawes. M-am uitat de-a lungul străzii în ambele direcţii, dar nu era ţipenie de om.

— Josh! Hei, Josh!

Într-un final, mama şi tata au ieşit din casă grăbiţi, părând îngrijoraţi. Bănuiesc că m-au auzit strigându-i.

— Nu-i găsesc pe Josh şi pe Petey! le-am strigat eu din stradă.

— Poate că sunt în spatele casei, îmi zise tata.

Am luat-o la goană pe alee, ridicând frunzele moarte în viteză. Pe stradă bătea soarele, dar cum am intrat în curte, eram din nou la umbră şi iarăşi îmi era frig.

— Hei, Josh! Josh, unde eşti?

Oare de ce îmi era aşa de frică? Pentru Josh era ceva normal să dispară aşa. Făcea asta tot timpul.

18

Am alergat cât mă ţineau picioarele pe lângă casă. Pe partea aceasta, copacii uriaşi se aplecaseră spre ziduri, împiedicând soarele să pătrundă până jos.

Curtea din spate era mai mare decât mă aşteptam, un dreptunghi lung care cobora uşor spre un gard. Ca şi cea din faţă, curtea aceasta era un paradis al buruienilor, care ţâşneau înalte şi drepte prin pătura de frunze cafenii de pe jos. Un bazin pentru păsărele, făcut din piatră, căzuse într-o rână. Mai departe, puteam zări o latură a garajului, o clădire întunecată de cărămidă care se potrivea de minune cu casa.

— Hei, Josh!

Dar nu era nici aici. M-am oprit şi am căutat pe pământ urme de paşi sau măcar un semn că trecuse pe aici, printre frunzele moarte.

— L-ai găsit?

Tata se opri lângă mine abia trăgându-şi sufletul.

— Nici urmă de el, am zis eu, surprinsă că tata nu era atât de îngrijorat.

— Ai verificat şi în maşină? Părea mai degrabă furios decât îngrijorat.

— Da. Acolo m-am uitat prima dată. Am cercetat curtea pentru ultima oară. Nu cred că Josh ar dispărea aşa, fără să zică nimic.

— Eu cred că ar face asta, spuse tata, dându-şi ochii peste cap. Ştii şi tu cum este fratele tău când nu obţine ce vrea. Poate vrea să credem că a fugit de acasă.

Se încruntă.

— Unde e? ne întrebă mama imediat ce ne-am întors în faţa casei.

19

Amândoi am dat din umeri a neputinţă.

— Poate şi-a găsit vreun prieten şi a plecat la plimbare,

dădu tata cu presupusul.

Ridică o mână şi îşi scarpină părul creţ, şaten. Mi-am dat seama că şi tata a început să se îngrijoreze.

— *Trebuie* să-l găsim, spuse mama uitându-se spre stradă. Nu cunoaşte deloc cartierul acesta. Probabil a plecat în misiune de recunoaştere şi s-a rătăcit.

Domnul Dawes încuie uşa casei şi coborî treptele verandei, punând cheile în buzunar.

— Nu avea cum să ajungă prea departe, încercă el să o liniştească pe mama cu zâmbetul său binevoitor. Haideţi să dăm o raită cu maşina. Cu siguranţă îl vom găsi.

Mama îşi clătină capul şi îl privi agitată pe tata.

— Îl omor, rosti ea printre dinţi.

Tata o mângâie pe umăr.

Domnul Dawes deschise portbagajul micii Honda, se dezbrăcă de jacheta închisă la culoare pe care o purta şi o aruncă înăuntru. Apoi scoase la iveală o pălărie neagră de cow-boy, cu boruri late, pe care şi-o puse pe cap.

— Hei, ai o pălărie pe cinste, o admiră tata, urcând în maşină pe scaunul de lângă şofer.

— Mă apără de soare, spuse domnul Dawes şi urcă la volanul maşinii, trântind portiera.

Mama şi cu mine ne-am urcat pe bancheta din spate. Privind-o, mi-am dat seama că şi ea este la fel de îngrijorată.

Am colindat cu maşina pe străzi, tăcuţi, toţi patru privind cu mare atenţie pe geam. Casele pe lângă

20

care treceam păreau toate foarte vechi. Cele mai multe erau chiar mai mari decât casa noastră. Însă toate păreau să fie într-o stare mai bună, vopsite frumos şi cu peluze tunse cu grijă.

În schimb, n-am văzut oameni în casele astea sau în grădini, iar strada era complet pustie.

„Evident că este un cartier *liniştit,* mă gândeam eu. Şi prea umbrit!” Toate casele erau înconjurate de copaci înalţi, cu coroane bogate de frunze. Peluzele pe lângă care am trecut încet cu maşina erau cufundate în umbră. Strada era singurul

loc însorit, o fâşie aurie care străbătea umbrele de-o parte şi de alta.

„Poate tocmai de aceea oraşul se numeşte Dark Falls”, m-am gândit eu.

— Oare pe unde o umbla fiu-meu? se întrebă tata cu voce tare, căutându-l din priviri.

— Îl omor. Zău, zise mama printre dinţi.

Nu era prima dată când spunea asta despre Josh.

Am înconjurat cartierul de două ori, dar nici urmă de Josh.

Domnul Dawes ne sugeră să încercăm şi câteva străzi mai încolo, iar tata fu imediat de acord.

— Sper că nu mă voi rătăci. Şi eu sunt nou pe-aici, zise domnul Dawes, luând o curbă. Hei, iată şcoala! anunţă el, indicând o clădire înaltă de cărămidă roşie.

Era o şcoală de modă veche, cu coloane albe de o parte şi de alta a uşilor duble de la intrare.

Bineînţeles, este închisă acum, adaugă domnul Dawes.

21

Cercetam din priviri terenul amenajat pentru joacă, împrejmuit de un gărduleţ, în spatele şcolii. Era pustiu. Nu era nimeni acolo.

— Putea Josh să meargă pe jos cale atât de lungă? întrebă mama, iar vocea îi era mai tensionată şi pe un ton mai ascuţit decât de obicei.

— Josh nu merge, îi răspunse tata, dând ochii peste cap. Aleargă.

Îl găsim noi, afirmă domnul Dawes, plin de încredere, bătând darabana pe volan în timp ce conducea.

Maşina a luat o altă curbă, apucând-o pe o stradă umbrită. O plăcuţă ne arătă că suntem pe Aleea Cimitirului şi, fără nicio îndoială, chiar în faţa noastră se întindea unul. Pietre funerare de granit răsăreau dintr-un deal scund, care aluneca în vale, apoi se ridica din nou formând un platou mai mare, marcat la rândul său de şiruri de monumente şi pietre funerare mai mici.

Cimitirul era punctat ici şi colo de tufişuri micuţe, dar

copaci nu prea erau. Mergând încet pe lângă cimitir, cu pietrele de mormânt trecând prin stânga noastră într-o străfulgerare, am realizat că acesta era locul cel mai însorit din tot oraşul.

— Iată-l pe fiul dumneavoastră! zise domnul Dawes, arătând pe fereastră, şi opri brusc maşina.

— O, slavă Domnului! exclamă mama, aplecându-se spre mine ca să vadă mai bine pe partea mea.

Cum mă vezi şi cum te văd, acolo era Josh, alergând ca un bezmetic pe lângă un rând de pietre albe de mormânt.

22

— Dar ce caută el *aici?* am întrebat eu, deschizând portiera maşinii.

Am ieşit din maşină şi am făcut câţiva paşi pe iarbă, strigându-mi fratele. La început, nici nu a reacţionat la chemările mele. Părea că se ascunde printre morminte. Alerga într-o direcţie, apoi o tăia repede într-o parte şi se răsucea cât ai zice peşte în cu totul altă direcţie.

Dar de ce făcea asta?

Am mai făcut câţiva paşi – apoi m-am oprit, împietrită de frică.

Brusc mi-a picat fisa de ce Josh alerga şi se ascundea aşa, fugind ca apucatul printre morminte. Era urmărit.

Cineva – sau ceva – îl urmărea.

3

Apoi, neîncrezătoare, am făcut câţiva paşi spre Josh, privindu-l cum se apleacă în jos, schimbând direcţia, alergând cu braţele depărtate de corp, mi-am dat seama că am înţeles totul exact pe dos.

Nu Josh era cel urmărit. Josh era *urmăritorul.*

Şi îl urmărea pe Petey.

„Bine, bine Uneori imaginaţia îmi joacă feste.” Alergând printr-un vechi cimitir ca acesta – chiar şi în plină zi – este firesc ca un om să înceapă să aibă gânduri ciudate.

L-am strigat din nou pe Josh şi de data aceasta m-a auzit şi s-a întors spre mine. Părea îngrijorat:

— Amanda, vino să mă ajuţi! m-a rugat el.

— Josh, ce s-a întâmplat?

Am alergat cât de repede am putut ca să-l prind din urmă, dar el fugea în zigzag printre morminte, trecând de la un rând la altul.

— Ajută-mă!

— Josh, ce s-a întâmplat?

M-am răsucit în loc şi am văzut că mama şi tata erau chiar lângă mine.

24

— E Petey, mi-a explicat Josh pe nerăsuflate. Nu pot să-l opresc. L-am prins o dată, dar s-a smuls din braţele mele.

— Petey! Petey! tata a început să strige şi el căţelul.

Dar Petey trecea de la o piatră la alta, adulmecându-le pe fiecare în parte, apoi alerga la următoarea.

— Cum de ai ajuns până aici? a întrebat tata când l-a ajuns pe fratele meu.

— A trebuit să-l urmăresc pe Petey, explică Josh, pârând încă foarte îngrijorat. A plecat pur şi simplu, în secunda asta mirosea răsadurile cele vechi de flori din grădină, apoi imediat a rupt-o la fugă. N-a vrut să se oprească nici atunci când l-am strigat. Nu m-a învrednicit nici măcar cu o privire. A ţinut-o aşa până a ajuns aici. A trebuit să mă iau după el. Mi-era frică să nu se rătăcească.

Josh s-a oprit şi plin de recunoştinţă l-a lăsat pe tata să preia urmărirea.

— Chiar nu înţeleg care este problema câinelui ăstuia bleg, îmi zise el mie. E *ciudat* rău.

Tata a avut nevoie de câteva încercări, dar până la urmă a reuşit să-l prindă pe Petey şi să îl ia în braţe. Terierul nostru mititel a mai scos un scheunat în semn de protest, dar cam cu jumătate de gură şi s-a lăsat luat de acolo.

Ne-am întors cu toţii înapoi la maşina care rămăsese parcată pe marginea străzii. Domnul Dawes ne aştepta lângă ea.

— Poate că ar fi mai bine să îi cumpăraţi o lesă căţelului ăstuia, zise el îngrijorat.

25

— Petey n-a purtat niciodată lesă, protestă Josh, urcându-se neîncrezător pe bancheta din spate.

— Ei, poate va trebui să încercăm şi asta pentru un timp, spuse tata încet. Mai ales dacă tot fuge de lângă noi.

Tata îi dădu drumul lui Petey pe bancheta din spate. Căţelul se încolăci în braţele lui Josh.

Ne-am urcat cu toţii în maşină, iar domnul Dawes ne-a condus înapoi la biroul său, o clădire mică, albă, cu acoperişul plat, amplasată la capătul unui rând de birouri mititele. Cum mergeam în maşină, l-am mângâiat pe Petey pe căpşor.

„Oare de ce o fi fugit aşa căţelul?” mă întrebam eu. Petey nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

Cred că până şi el era supărat că ne mutăm. Şi el îşi petrecuse toată viaţa în casa noastră cea veche. Probabil că împărtăşea sentimentele lui Josh şi ale mele în ceea ce priveşte mutarea aceasta, lăsând în urmă casa şi locurile care ne erau atât de familiare.

Noua casă, noile străzi şi toate miresmele acestea noi probabil că l-au înnebunit pe bietul câine. Josh voia să lase totul baltă şi să fugă. Cred că la fel se întâmpla şi cu Petey.

În orice caz, aceasta era teoria mea.

Domnul Dawes parcă maşina în faţa biroului său, îi strânse prieteneşte mâna tatei şi îi lăsă cartea sa de vizită.

— Puteţi să treceţi pe la mine săptămâna viitoare, le spuse el mamei şi tatei. Până atunci voi avea toate

26

actele puse la punct. După ce semnaţi, puteţi să vă mutaţi oricând doriţi.

Deschise portiera maşinii şi, cu un ultim zâmbet, dădu să iasă.

— Compton Dawes. Privind peste umărul tatei, mama citi cu voce tare numele scris pe cartea de vizită: Un nume foarte neobişnuit. Compton este un vechi nume de familie?

Domnul Dawes clătină din cap:

— Nu, răspunse el. Eu sunt singurul Compton din familia mea. N-am nici cea mai vagă idee de unde vine acest nume. Habar n-am. Poate că părinţii mei nu au ştiut cum se scrie Charlie!

Râzând singur la gluma teribilă pe care tocmai o făcuse, ieşi din maşină, îşi puse pe cap pălăria Stetson, neagră, cu boruri largi şi îşi luă haina din portbagaj, apoi dispăru în clădire.

Tata trecu la volan, ajustând poziţia scaunului pentru a avea loc cu tot cu burta lui cea mare. Mama se mută pe locul de lângă el şi, acestea fiind făcute, am purces la drum înapoi, acasă.

— Cred că tu şi Petey aţi avut o adevărată aventură astăzi, îi spuse mama lui Josh, ridicând fereastra din dreptul ei, căci tata dăduse drumul instalaţiei de aer condiţionat.

— Da, răspunse Josh, fără prea mare entuziasm.

Petey dormea dus la el în braţe, sforăind uşor.

— O să-ţi placă la nebunie camera ta, i-am spus fratelui meu. Toată casa este foarte frumoasă. Ai să vezi.

27

Josh mă privi prelung, gânditor, dar nu-mi răspunse. L-am înghiontit în coaste cu cotul:

— Zi şi tu ceva! N-ai auzit ce-am zis adineauri?

Dar acea expresie ciudată, gânditoare, de pe faţa lui Josh nu dispăru.

Următoarele două săptămâni au trecut greu. Mergeam prin casă gândindu-mă că nu voi mai vedea casa aceasta şi camera mea niciodată; nu voi mai lua micul dejun în bucătăria noastră, nu mă voi mai uita la televizor la noi, aici. Chestii morbide de genul ăsta.

În după-amiaza când au venit cei de la compania de mutări să ne lase cutiile pentru împachetat lucrurile, nu mă simţeam bine deloc. Era timpul să stringent totul. Lucrul acesta chiar se întâmpla! Deşi era în plină amiază – m-am retras la mine în cameră şi m-am trântit pe pat. N-am aţipit; pur şi simplu m-am zgâit la tavan mai mult de o oră. Tot felul de gânduri îmi

zburătăceau prin minte, gânduri fără nicio legătură unele cu altele, ca un vis, numai că eu eram trează.

Şi nu eram singura stresată de această mutare. Mama şi tata se stropşeau unul la celălalt, fără niciun motiv. De exemplu, într-o dimineaţă s-au certat la cuţite din cauza şuncii prăjite: prea crocantă sau nu.

Într-un fel, era amuzant să îi vezi comportându-se atât de copilăreşte. Josh, în schimb, era posomorât şi bosumflat tot timpul. Nu mai schimba o vorbă cu nimeni. Iar Petey era şi el deprimat. Căţelul ăsta bleg nici măcar nu se mai ridica de pe jos când îl chemam să îi dau resturi de mâncare de la masă.

28

Cred că partea cea mai dificilă legată de mutarea aceasta era să mă despart de toţi prietenii mei. Carol şi Amy erau plecate în tabără, aşa că lor a trebuit să le scriu. Dar Kathy era acasă şi cum ea este cea mai veche şi cea mai bună prietenă a mea, mi-a fost cel mai greu să îmi iau la revedere de la ea.

Cred că unii au fost surprinşi că eu şi Kathy am rămas atât de bune prietene. Arătăm total diferit. Eu sunt înaltă şi subţire, şatenă, cu pielea mai închisă la culoare, iar ea este blondă, cu părul lung, pielea albă şi e niţel cam rotunjoară. Dar suntem prietene de la grădiniţă şi am devenit cele mai bune prietene din clasa a patra.

Când a venit la mine în vizită, în seara dinaintea plecării, amândouă eram teribil de stânjenite.

— Kathy, nu trebuie să te simţi aşa, i-am zis eu. Nu tu te muţi departe de aici şi pentru totdeauna.

— Ei, de parcă te-ai muta în China sau mai ştiu eu unde, a răspuns ea, mestecând de zor o bucată de gumă. Dark Falls e la doar patru ore distanţă, Amanda. O să ne vedem mai tot timpul.

— Da, aşa cred, am zis eu.

Dar nu eram convinsă. În ce mă priveşte, patru ore depărtare e mai râu decât a fi în China.

— Putem să vorbim totuşi la telefon, am spus eu cu tristeţe.

Kathy a făcut un mic balon de gumă verde, apoi l-a tras

înapoi în gură:

— Sigur, zise ea prefăcându-se că este încântată de idee. Eşti norocoasă, sper că ştii lucrul ăsta.

29

Te muţi din cartierul ăsta sărăcăcios într-o casă mare şi frumoasă.

— *Nu* este un cartier sărăcăcios, insistam eu.

Nu ştiu de ce apăram atât cartierul nostru. Nu mai făcusem asta niciodată. Din contră, una dintre îndeletnicirile noastre preferate era să ne imaginăm alte locuri minunate unde ne-am putea petrece copilăria.

— La şcoală nu o să mai fie la fel fără tine, oftă ea, trăgându-şi picioarele sub ea, pe scaun. Cine o să îmi mai sufle mie la mate?

Am izbucnit în râs:

— Dar întotdeauna ţi-am suflat răspunsuri *greşite!*

— Gestul contează, spuse Kathy. Apoi oftă din greu: Uh! Gimnaziu. Gimnaziul la care te vei duce este parte din clădirea liceului sau din cea a claselor primare?

Am făcut o faţă dezgustată:

— Toate sunt într-o singură clădire. Este un orăşel, nu ţi-am spus? Nu au liceu separat. Cel puţin, eu nu am văzut unul.

— Nasol, zise ea.

Chiar că nasol!

Am trăncănit ore în şir. Până când a sunat mama lui Kathy şi i-a spus că este timpul să vină acasă.

Ne-am îmbrăţişat. M-am hotărât dinainte că nu voi plânge, dar, când ne-am strâns în braţe, am simţit cum în colţurile ochilor îmi apar lacrimi mari, fierbinţi. Apoi le-am simţit cum se rostogolesc pe obraji.

— Sunt atât de nefericită! m-am văitat eu.

30

Plănuisem să mă controlez şi să fiu matură, dar Kathy este cea mai bună prietenă a mea – ce puteam să fac?

Ne-am jurat că ne vom petrece împreună zilele noastre de naştere, orice s-ar întâmpla. Îi vom determina pe părinţi să ne

ajute să nu ratăm aceste evenimente din viaţa noastră.
Apoi ne-am îmbrăţişat din nou. Iar Kathy m-a încurajat:
— Nu-ţi face griji! O să ne vedem des. Ai să vezi.
Şi ochii ei erau plini de lacrimi. S-a întors spre uşă şi a rupt-o la fugă. Paravanul de plasă s-a trântit zgomotos în urma ei. Eu am rămas locului, cu ochii spre întunericul de afară până când Petey a venit la mine vlăguit, lipăind pe linoleum şi a început să-mi lingă mâna.
A doua zi de dimineaţă, ziua mutării, era o sâmbătă ploioasă. Nu era cine ştie ce potop. Fără tunete şi fulgere. Dar era destulă apă şi vânt pentru ca drumul nostru spre Dark Falls să fie unul lent şi neplăcut.
Cerul părea că se întunecă pe măsură ce ne apropiam de noul nostru cartier. Copacii stufoşi erau aplecaţi peste stradă.
— Mai încet, Jack, îl avertiză mama pe tata cu o voce ascuţită. Strada este foarte alunecoasă.
Însă tata se grăbea să ajungă la casă înaintea camionului companiei de mutări.
— Dacă nu suntem noi acolo, cu ochii pe ei, vor pune lucrurile aiurea, explică el.

31

Pe bancheta din spate, lângă mine, Josh era, ca de obicei, o mare pacoste. Se plângea întruna că îi este sete. Când a văzut că nimeni nu-l bagă în seamă, a început să se smiorcăie că lui îi este foame. Dar cu toţii am avut un mic dejun copios, aşa că nici în felul acesta nu a stârnit vreo reacţie.
Bineînţeles, dorea şi el puţină atenţie. Am tot încercat să îl înveselesc povestindu-i cât de frumos este interiorul noii noastre case şi cât de mare este camera lui, fiindcă el încă nu o văzuse.
Dar Josh nu voia să fie înveselit. A început să se ia la harţă cu Petey, enervând căţelul de-a binelea, până când tata a ţipat la el să îl lase în pace.
— Haideţi să încercăm să nu ne călcăm pe nervi unii pe alţii, sugeră mama.
Tata râse:
— O idee foarte bună, draga mea!

— Ia nu mai râde de mine! se stropşi mama la el.

Şi uite aşa au început să se certe: cine era cel mai obosit după atâta împachetat? Petey se ridică pe picioarele dinapoi şi se puse pe urlat cu capul pe geamul din spate.

— Nu poţi să-l faci să tacă? ţipă mama la mine.

L-am tras pe Petey înăuntru, dar el se lupta să-şi scoată din nou capul pe geam şi începu din nou să urle.

— N-a mai făcut aşa ceva până acum, am zis eu.

— Fă-l să tacă! ţipă mama.

Până la urmă, l-am tras pe Petey de picioarele dinapoi, dar atunci Josh începu să urle ca un apucat.

32

Mama se întoarse spre el şi se încruntă. Cu toate acestea, Josh nu se opri din urlat. I se părea amuzant.

Într-un final, tata intră cu maşina pe aleea noii noastre case. Cauciucurile scrâşniră pe pietrişul ud. Ploaia răpăia pe capota maşinii.

— Casă, dulce casă, zise mama.

Nu am putut să îmi dau seama dacă era sarcastică sau nu. Cred că mai presus de toate mama era bucuroasă că se terminase lunga noastră călătorie cu maşina.

— Măcar am ajuns înaintea celor de la compania de mutări, zise tata privindu-şi ceasul de mână. Apoi se schimbă la faţă: Sper că nu s-au rătăcit pe drum.

— E întuneric beznă, se plânse Josh.

Petey sărea în sus şi-n jos la mine în braţe, dorind cu disperare să iasă din maşină. De obicei, îi plăcea să meargă cu maşina. Odată ce se oprea maşina însă, voia să iasă afară imediat.

Am deschis portiera şi Petey sări afară, aterizând pe alee cu un: „Fleoşc!” şi începu să alerge sălbatic în zigzag, în curtea din faţa casei.

— Măcar *unul* dintre noi se bucură că suntem aici, observă Josh în şoaptă.

Tata se grăbi spre verandă şi, încurcându-se rău în cheile necunoscute, reuşi într-un sfârşit să descuie uşa de la intrare. Apoi ne făcu semn să intrăm în casă.

Mama şi Josh fugiră peste alee până la uşă, dornici să ajungă cât mai repede într-un loc uscat. Am închis portiera după mine şi m-am luat după ei.

33

Dar ceva mi-a sărit în ochi. M-am oprit şi m-am uitat spre ferestrele gemene de la etaj, de deasupra verandei.

Mi-am pus palma streaşină la ochi şi m-am căznit să văd mai bine prin ploaia care cădea ca o perdea.

Da. Am văzut-o.

O faţă. La fereastra din partea stângă.

Băiatul.

Acelaşi băiat era acolo, la fereastră, şi mă privea insistent.

4

— Ştergeţi-vă picioarele! Să nu vă prind că îmi lăsaţi noroi pe podea! Sunt atât de curate! strigă mama la noi.

Vocea ei reverberă între pereţii goi ai camerei de zi.

Am păşit în holul de la intrare. Casa mirosea a vopsea. Muncitorii îşi terminaseră treaba abia joi. Înăuntru era foarte cald, mult mai cald decât afară.

— Becul din bucătărie nu se aprinde, se auzi vocea tatei de undeva, din spate. Or fi întrerupt muncitorii curentul electric?

— De unde să ştiu eu? îi replică mama.

Glasurile lor răsunau atât de tare în căsoaia asta goală!

— Mamă, e cineva la etaj! am ţipat eu ştergându-mi picioarele pe noul nostru preşuleţ, intrând grăbită în camera de zi.

Mama era la fereastră, privind cum cădea ploaia, probabil aşteptându-i pe cei de la mutări. Se răsuci spre mine:

— Ceee...?

— E un băiat la etaj. L-am văzut la fereastră, zic eu, încercând să îmi recapăt suflul.

35

Josh intră şi el în încăpere venind din holul din spate. Probabil că fusese acolo împreună cu tata. Râse cu poftă:

— Deja locuieşte cineva aici?

— Nu e nimeni sus, zise mama dându-şi ochii peste cap. Voi doi… aveţi de gând să mă lăsaţi în pace pe ziua de azi sau ce facem?

— Ce am mai făcut acum? se plânse Josh.

— Ascultă-mă, Amanda, toţi suntem cam stresaţi astăzi… începu mama.

Dar am întrerupt-o:

— Mamă, i-am văzut faţa! La fereastră! N-am luat-o razna, să ştii.

— Haha, cine zice asta? mi-o trânti Josh.

— Amanda! Mama îşi muşcă buza de jos, aşa cum făcea întotdeauna când era cu adevărat exasperată: Probabil ai văzut marginea vreunui lucru în geam. Un copac, probabil.

Se întoarse din nou spre fereastră. Ploaia cădea în rafale acum, iar vântul o lovea zgomotos de geam.

Am alergat spre scări, mi-am pus mâinile pâlnie la gură şi am strigat în sus:

— Cine e acolo?

Niciun răspuns.

— Cine e acolo? strig eu mai tare.

Mama îşi acoperi urechile cu mâinile:

— Amanda, te rog!

Josh dispăruse prin sufragerie. De-abia acum explora şi el casa.

36

— Bine, dar este cineva acolo, sus, am insistat eu şi, minată de instinct, am început să urc scările, pantofii mei de sport căzând cu zgomot pe treptele de lemn.

— Amanda… am auzit-o pe mama strigând după mine.

Dar eram prea furioasă ca să mă opresc. „De ce nu mă crede? De ce trebuie să spună că ceea ce am văzut eu acolo sus e doar un copac reflectat în geam?”

Eram curioasă. Trebuia să aflu cine era acolo, sus. Trebuia să îi dovedesc mamei că se înşală. Trebuia să îi arăt că nu era

doar un copac reflectat în geam. Cred că uneori sunt cam încăpăţânată. Poate că aceasta este o trăsătură de familie.

Scările scârţâiau şi trosneau când urcam pe ele. Până să ajung la etaj, nu mi-a fost deloc frică. Odată ajunsă acolo, am avut brusc un sentiment ciudat, o senzaţie aiurea în stomac.

M-am oprit, respirând greu şi m-am rezemat de balustradă.

Cine ar putea fi? Un hoţ? Un copil plictisit de prin vecini care a intrat într-o casă goală doar pentru a se distra?

„Poate că nu ar fi trebuit să urc aici de una singură, mă gândeam eu. Poate că băiatul de la fereastră este periculos."

— E cineva aici? am strigat eu, dar vocea îmi era tremurată, sugrumată de frică.

Am ascultat, rezemată cum eram de balustradă.

Se auzeau paşi îndepărtându-se la capătul holului.

37

Nu.

Nu erau paşi.

Ploaia. Asta era. Era zgomotul ploii care cădea pe acoperişul de ţiglă.

Şi pentru nu ştiu ce motiv, sunetul acesta mă mai linişti puţin. Am dat drumul balustradei şi am păşit în holul lung şi îngust. Era întuneric aici, excepţie făcând un dreptunghi de lumină cenuşie dinspre o fereastră de la celălalt capăt al holului.

Am făcut câţiva paşi, iar scândurile vechi ale podelei au gemut sub mine.

— E cineva aici?

Iarăşi niciun răspuns.

M-am oprit în faţa primei uşi din stânga mea. Era închisă. Mirosul de proaspăt vopsit era sufocant. Pe perete, lângă uşă, era un comutator. „Poate este pentru becul din hol", m-am gândit eu. L-am apăsat. Nu s-a întâmplat nimic.

— E cineva aici?

Mâna îmi tremura când am întins-o spre clanţa uşii. Când am atins-o era caldă. Şi umedă.

Am învârtit-o şi, inspirând adânc, am împins uşa, deschizând-o.

Am privit în cameră. Lumina cenuşie se filtra înăuntru prin fereastra largă. Afară, un fulger spintecă tot cerul, speriindu-mă. Tunetul care a urmat a fost doar un muget stins, îndepărtat.

Încet, cu grijă, am mai făcut un pas în cameră. Apoi încă unul.

Nu era nimeni aici.

38

Acesta era dormitorul oaspeţilor. Sau putea fi camera lui Josh, dacă i-ar plăcea.

Alt fulger. Cerul părea că se întunecă. Afară era deja întuneric, deşi era puţin după prânz.

M-am tras înapoi în hol. Următoarea cameră avea să fie a mea. Ca şi cealaltă, avea o fereastră largă care dădea în curtea din faţă.

„Oare băiatul pe care l-am văzut privindu-mă stătea în camera *mea?”*

M-am furişat pe hol, lăsându-mi mâna să alunece pe perete fără vreun motiv anume şi m-am oprit la uşa camerei mele, care era, de asemenea, închisă.

Inspirând adânc, am ciocănit la uşă.

— Cine e acolo? am strigat eu.

Am ascultat.

Linişte.

Apoi un tunet, mai aproape decât cel dinainte. Am îngheţat de parcă eram paralizată, ţinându-mi răsuflarea. Era aşa de cald aici, cald şi umed. Iar mirosul de vopsea mă ameţea de tot.

Am pus mâna pe mânerul uşii.

— E cineva aici?

Am început să răsucesc mânerul şi, exact atunci, băiatul s-a furişat în spatele meu şi m-a prins de umăr.

5

Nu mai puteam să respir, să strig după ajutor.

Inima părea că mi s-a oprit. Pieptul mai avea puţin şi îmi exploda.

Cu un efort disperat, mai mult din cauza groazei, m-am răsucit în loc.

— Josh! am ţipat eu. M-ai speriat! Am crezut…

Îmi dădu drumul şi făcu un pas înapoi:

— Te-am prins! declară el, apoi izbucni în râs, un râs piţigăiat care stârnea ecouri de-a lungul holului lung şi îngust.

Inima îmi bătea repede. Fruntea îmi zvâcnea de emoţie.

— Nu eşti deloc amuzant, i-am zis eu furioasă. L-am împins în perete: Chiar m-ai speriat.

Josh fidea; se tăvălea pe jos de atâta râs. „Frati-miu e chiar psihopat!” Am încercat să îl mai împing o dată, dar am ratat.

Furioasă, m-am întors cu spatele la el – la timp ca să pot vedea uşa de la dormitorul meu deschizându-se încet.

40

Am rămas cu gura căscată, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Am îngheţat pe loc, cu privirea ţintă la uşa care se deschidea.

Josh s-a oprit din bufoneriile lui şi s-a ridicat în picioare, serios acum, cu ochii-i căprui măriţi de frică.

Auzeam cum cineva se mişcă înăuntru.

Auzeam şuşoteli.

Chicoteli vesele.

— Cine… cine-i acolo? am reuşit eu să îngaim pe un ton atât de înalt şi de pierit, încât nici eu nu mă mai recunoşteam.

Uşa, scârţâind cu zgomot puternic, s-a mai crăpat puţin, apoi a început să se închidă la loc.

— Cine-i acolo? am întrebat eu, ceva mai încrezătoare.

Iarăşi am auzit şoapte şi pe cineva care se mişca înăuntru.

Josh se lipise cu spatele de perete şi se îndepărta încet, spre scări. Chipul său avea o expresie pe care nu i-o mai văzusem până acum – groază. Pur şi simplu groază.

Uşa, scârţâind de parcă ar fi fost dintr-un film cu fantome, aproape s-a închis.

Josh a ajuns în capul scărilor. Mă privea înspăimântat, făcându-mi semne disperate cu mâna, să îl urmez.

În schimb, am făcut un pas înainte, am prins în palmă mânerul uşii şi am împins uşa cu putere.

Nu a opus rezistenţa.

Am dat drumul mânerului şi am rămas în prag, blocând drumul.

41

— Cine-i acolo?

Camera era pustie.

Apoi bubui iar un tunet.

Mi-au luat câteva secunde bune să îmi dau seama ce mişca uşa. Fereastra de pe peretele dinspre curte fusese lăsată întredeschisă câţiva centimetri. Vântul sufla şi curentul de aer deschidea şi închidea uşa. Bănuiesc că şi celelalte zgomote pe care le percepusem ca fiind şoapte aveau aceeaşi cauză.

Dar cine oare a lăsat fereastra deschisă? Probabil, zugravii.

Am inspirat adânc şi am răsuflat încet, aşteptând ca bătăile inimii să îmi revină la normal.

Simţindu-mă niţel cam prost, am mers repede spre fereastră şi am închis-o de tot.

— Amanda, eşti bine? îmi şopti Josh de pe hol.

Am deschis gura pentru a răspunde. Apoi însă, mi-a venit o idee mai bună.

Mai adineauri, mi-a tras o sperietură soră cu moartea. Atunci de ce să nu îl fierb şi eu pe *el* niţel? O merita cu vârf şi îndesat.

Aşa că nu i-am răspuns.

L-am auzit cum face câţiva paşi timizi spre uşa dormitorului:

— Amanda? Amanda? Eşti bine?

M-am furişat în vârful picioarelor până în debaraua pentru haine şi am deschis uşa suficient cât să încap prin ea. Apoi m-am întins pe jos, culcată pe spate, cu capul şi umerii ascunşi în debara, iar restul corpului meu ieşind în încăpere.

42

— Amanda? Josh părea foarte speriat.

— Oooo! am gemut eu suficient de tare.

Eram convinsă că atunci când va da cu ochii de mine, căzută aşa pe podea, se va speria teribil!

— Amanda, ce se întâmplă?

Fratele meu stătea acum în cadrul uşii. Într-o clipă avea să mă observe, întinsă pe jos în camera întunecoasă, cu capul ascuns privirii, în lumina fulgerelor ce spintecau cerut şi în concertul tunetelor bubuind chiar afară, la fereastră.

Am inspirat adânc, ţinându-mi răsuflarea ca să nu izbucnesc în hohote de râs.

— Amanda? şopti Josh.

Apoi cred că m-a văzut, pentru că a scos un: „Ha?!” Am auzit cum i se taie respiraţia.

Şi a început să urle cât îl ţineau plămânii. L-am auzit cum aleargă pe hol spre scări, ţipând: „Mami! Tati!” şi apoi i-am auzit adidaşii cum se lovesc pe treptele de lemn, în timp ce urletele şi ţipetele lui umpleau toată casa, alertându-i pe ai mei.

Am râs în sinea mea. Înainte să apuc să mă ridic, am simţit o limbuţă aspră, fierbinte lingându-mi faţa.

— Petey!

Căţelul îmi lingea obrajii, îmi lingea pleoapele, mă lingea cu disperare, de parcă încerca să mă readucă la viaţă sau să mă convingă că totul este în regulă.

— O, Petey, Petey! am strigat eu râzând, întinzându-mi braţele în jurul căţelului ăstuia scump. Opreşte-te! Mă mozoleşti de tot! O să fiu lipicioasă…

43

Dar nu avea de gând să se oprească. Mă lingea pe faţă cu înverşunare.

„Până şi căţelul este înspăimântat”, mă gândeam.

— Haide, Petey, adună-te, l-am încurajat eu, ţinându-i mai la distanţă feţişoara agitată cu ambele mâini. Nu are de ce să-ţi fie frică. Casa asta nouă va fi tare distractivă. Ai să vezi!

6

În seara aceea, zâmbeam de una singură în timp ce îmi aranjam perna şi mă pregăteam de culcare, îmi aduceam aminte de Josh şi de cât de speriat a fost el în acea după-amiază. Cât de îngrozit părea, chiar şi după ce am coborât triumfătoare scările, perfect în regulă! Şi cât de supărat a fost pe mine pentru că l-am păcălit.

Desigur, mama şi tata nu au fost de părere că am făcut o glumă bună. Amândoi erau enervaţi şi niţel furioşi din pricina camionului care venise cu o oră mai târziu. Ne-au obligat pe mine şi pe Josh să facem pace. Concluzia: să nu ne mai speriem unul pe celălalt.

— În casa asta veche şi înfiorătoare e şi greu să *nu* te sperii, mormăi Josh, îmbufnat.

Dar amândoi am căzut de acord, fără prea mare tragere de inimă, că nu ne vom mai juca feste unul altuia, cel puţin nu intenţionat.

Muncitorii începură să mute mobilierul nostru înăuntru, plângându-se de ploaie. Josh şi cu mine i-am ajutat, arătându-le unde voiam să fie puse lucrurile la noi în camere. Oamenii au trântit din greşeală scrinul

45

meu când îl cărau pe scări, dar nu a rămas decât o zgârietură mică, abia vizibilă.

Mobila noastră arăta foarte ciudat şi părea mai mică în casa asta imensă. Josh şi cu mine am încercat pe cât am putut să nu stăm în calea nimănui, în timp ce părinţii noştri au trudit toată ziua, aranjând lucrurile prin casă, golind cutii de carton şi aşezând hainele în dulapuri. Ba mama chiar a reuşit să pună perdelele la mine în cameră!

Ce zi!

Acum, puţin după ora zece seara, încercând să adorm pentru prima dată în noua mea cameră, m-am întors pe o parte, apoi m-am întins pe spate. Deşi era tot patul meu cel vechi, nu reuşeam să îmi găsesc o poziţie confortabilă.

Totul părea atât de diferit, atât de... aiurea. În primul rând,

patul nu era în aceeaşi direcţie ca în vechiul dormitor. Pereţii erau goi. Nu avusesem timp să îmi pun posterele. Camera părea atât de mare şi de pustie! Umbrele erau mai întunecate decât oriunde altundeva.

A început să mă mănânce spatele, apoi deodată am început să simt furnicături pe tot corpul. „Patul e plin de goange!” Mi-a trecut prin cap şi, din reflex, m-am ridicat în capul oaselor. Dar bineînţeles, era ridicol. Era patul meu, cu cearşafuri curate.

M-am forţat să mă întind la loc şi să închid ochii. Uneori, când nu pot să adorm, număr în gând din doi în doi, vizualizând fiecare număr în minte pe măsură ce mă gândesc la el. De obicei mă ajută să îmi limpezesc mintea ca să pot să mă cufund în somn.

46

Am încercat vechiul truc şi acum, cufundându-mi faţa în pernă, imaginându-mi numerele cum îmi trec prin gând... patru... şase... opt...

Am căscat cu zgomot, trează încă la ora două şi douăzeci.

„Voi rămâne trează pentru totdeauna, mă gândeam. Nu voi reuşi niciodată să adorm în camera mea cea nouă.”

Până la urmă, cred că am aţipit fără să îmi dau seama. Habar n-am cât am dormit. Cel mult o oră sau două. Un somn uşor, neodihnitor. M-a trezit ceva. M-am ridicat speriată.

În ciuda căldurii din cameră, mi-era frig. Privind spre capătul patului, am realizat că în somn am dat jos de pe mine cearşaful şi pătura. Cu un oftat, m-am întins spre ele, dar îngheţasem deja.

Se auzeau şoapte.

În celălalt capăt al camerei, cineva vorbea în şoaptă.

— Cine... cine-i acolo? vocea mea era şi ea doar o şoaptă, slabă şi înspăimântată.

Mi-am luat pătura şi cearşaful şi mi le-am tras până sub bărbie.

Alte şoapte. Imaginea camerei a devenit mai clară, căci ochii mei s-au obişnuit cu întunericul.

Perdelele. Perdelele lungi, transparente, pe care mama le

pusese la fereastră în după-amiaza aceea, fluturau în vânt.

Aşa, deci! Ele explicau şoaptele. Perdelele umflate de vânt m-au trezit din somn.

47

De afară intra o lumină blândă, argintie. Perdelele aruncau umbre mişcătoare la capătul patului.

Căscând, m-am întins ca o pisică, apoi m-am ridicat din pat. Mi-era tare frig păşind cu tălpile goale pe podeaua de lemn către fereastră, pentru a o închide.

Când am ajuns în dreptul ferestrei, perdelele s-au oprit din dansul lor şi s-au aşezat la loc. Le-am dat la o parte şi am întins mâna să închid fereastra.

— O!

Am scos un ţipăt încet când am realizat că fereastra *era* închisă deja.

Dar cum puteau să se înfoaie perdelele când fereastra era închisă? Am rămas acolo un timp, cercetând umbrele nopţii. Nu prea era curent. Fereastra părea destul de bine închisă.

Oare mi-am imaginat eu perdelele fluturând? Mă înşela pe mine vederea?

Căscând, m-am grăbit printre umbrele ciudate să ajung înapoi în pat şi mi-am tras pătura peste cap.

— Amanda, nu te mai speria, m-am certat eu singură.

Când am adormit la loc, am avut cel mai urât şi cel mai îngrozitor coşmar posibil.

Am visat că muriserăm cu toţii. Mama, tata, Josh şi cu mine.

La început, ne-am văzut stând la masă în noua noastră sufragerie. Încăperea era foarte luminată, atât de luminată, încât nu puteam să văd feţele noastre prea bine. Erau doar o pată de lumină albă.

Apoi, încetul cu încetul am început să zăresc totul şi am văzut că nu mai aveam feţe! Pielea ne

48

dispăruse şi nu mai rămăseseră decât craniile noastre gri-verzui. Pe oasele obrajilor îmi atârnau bucăţi de piele moartă.

Unde ar fi trebuit să fie ochii nu erau decât nişte găvane adânci, negre.

Noi patru, morţi cu toţii, stăteam la masă şi mâncam în tăcere. Farfuriile noastre erau pline cu oscioare. În mijlocul mesei trona un platou imens pe care erau aşezate oase gri-verzui, oase ce păreau a fi de om.

Apoi, în visul acesta, cina noastră dezgustătoare a fost întreruptă de un bubuit puternic în uşă, o bătaie insistentă care devenea din ce în ce mai puternică. Era Kathy, prietena mea de acasă. O vedeam la uşă, bătând în ea cu pumnii încleştaţi.

Am vrut să răspund. Voiam să fug din sufragerie şi să deschid uşa pentru Kathy. Voiam să vorbesc cu ea, să îi spun ce mi s-a întâmplat, să îi explic de ce eram moartă şi de ce faţa îmi dispăruse cu totul.

Voiam *atât* de mult să o văd pe Kathy!

Dar nu puteam să mă ridic de la masă. Am tot încercat şi iar am încercat, dar nu puteam să mă ridic nicicum.

Bubuitul în uşă era din ce în ce mai puternic, până a devenit asurzitor. Iar eu doar stăteam acolo, cu familia mea teribilă, culegând oasele din farfurie şi mâncându-le.

M-am trezit brusc, încă hărţuită de oroarea coşmarului. Auzeam în continuare bubuitul, îmi răsuna încă în urechi. Mi-am scuturat capul, încercând să-mi alung visul.

49

Era dimineaţă. Mi-am dat seama după albastrul cerului pe care îl vedeam pe fereastră.

— O, nu!

Perdelele. Se umflau din nou, fâlfâind cu zgomot prin încăpere.

M-am ridicat puţin şi m-am uitat spre geam. *Fereastra era închisă!*

7

— Mă voi uita la fereastra asta. Trebuie să fie o crăpătură

undeva, zise tata la micul dejun şi îşi mai încărca o dată furculiţa cu omletă şi şuncă.

— Bine, tati, dar este atât de ciudat! am insistat eu, încă speriată. Perdelele fluturau în toată regula, iar fereastra era *închisă!*

— Poate că lipseşte un geam, sugeră tata.

— Amanda e o cicălitoare! mi-o trânti Josh.

Asta era ideea lui de glumă inspirată.

— Nu te lua de sora ta, sări mama în apărarea mea, în timp ce îşi puse farfuria pe masă şi se aşeză să mănânce.

Părea obosită. Părul ei negru, de obicei pieptănat cu grijă, era răvăşit. Îţi strânse mai tare cordonul halatului de baie:

— Pfui! Nu cred că am dormit mai mult de două ore azi-noapte.

— Şi eu la fel, am zis, oftând. M-am tot gândit că băiatul acela o să apară iar la mine în cameră.

— Amanda, chiar că trebuie să încetezi, zise mama tăios. Băieţi, haideţi la ea în cameră. Perdele

51

care flutură în vânt! Trebuie să înţelegi că eşti şi tu stresată, iar imaginaţia ta o ia razna.

— Dar, mami... am început eu.

— Poate că în spatele perdelelor se ascundea o stafie, mă tachină Josh şi îşi ridică mâinile, începând să scoată un vaiet – „Uuuuuuuu” – de fantomă.

— Hei! Mama puse o mână pe umărul lui Josh: Mai ţii minte că ai promis să nu o mai sperii pe sora ta?

— Ne va fi greu să ne acomodăm în acest loc nou, spuse tata. Poate că ai visat istoria cu perdelele, Amanda. Doar chiar tu ai zis că ai visat urât azi-noapte, nu?

Coşmarul acela înfiorător îmi reveni pentru o clipă în minte. Am văzut din nou platoul acela cu oase din mijlocul mesei. M-am înfiorat.

— E atâta umezeală aici, observă mama.

— Eh, puţin soare o să usuce locurile, zise tata.

M-am uitat în mod automat spre fereastră.

Cerul era plumburiu. Copacii împrăştiau umbră în toată

grădina.

— Unde este Petey? am întrebat eu.

— Prin spate, răspunse mama, mâncând omletă. Şi el s-a trezit devreme. Cred că nu putea să doarmă. Aşa că i-am dat drumul afară.

— Ce facem azi? se interesă Josh.

Întotdeauna el trebuia să ştie care este planul zilei. În detaliu. În principal, pentru a putea să se certe din pricina lui.

— Tatăl tău şi cu mine mai avem încă multe lucruri de despachetat, zise mama, aruncând o privire spre

52

holul din spate care era îndesat cu cutii de carton. Voi doi puteţi să daţi o raită prin împrejurimi. Vedeţi şi voi ce găsiţi. Dacă mai sunt copii de vârsta voastră pe aici...

— Cu alte cuvinte, vrei să dispărem din calea voastră! am tradus eu.

Mama şi tata au râs la unison:

— Tare isteaţă mai eşti, Amanda.

— Bine, dar eu vreau să vă ajut la despachetatului lucrurilor *mele,* se smiorcăi Josh.

Eram sigură că va găsi obiecţii la plan, aşa cum face de obicei.

— Du-te şi îmbracă-te şi ieşi la o plimbare, zise tata. Ia-l şi pe Petey cu tine, bine? Şi ia-i o lesă! Am lăsat una lângă treptele din faţă.

— Dar bicicletele? De ce nu putem merge cu bicicleta? nu se lăsă Josh.

— Sunt pe undeva, prin garaj, îi răspunse tata. Nu le vei găsi în vecii vecilor. Pe deasupra, ai o roată spartă.

— Dacă nu pot să iau bicicleta, atunci nu ies deloc afară, insistă Josh, încrucişându-şi braţele pe piept.

Mama şi tata au încercat mai întâi să îl convingă. Apoi au trecut la ameninţări. Până la urmă, Josh a fost de acord să iasă „la o mică plimbare”.

Mi-am terminat masa, cu gândul la Kathy şi la ceilalţi prieteni de acasă. Mă întrebam cum sunt copiii din Dark Falls. Mă întrebam dacă-mi voi găsi prieteni noi, prieteni adevăraţi.

M-am oferit să spăl farfuriile, din moment ce părinţii noştri aveau atât de multe de făcut. Apa caldă

53

îmi relaxa mâinile, în timp ce săpuneam vasele. Cred că pot părea destul de ciudată. Îmi place să spăl vasele.

În spatele meu, de undeva, din faţa casei, îl auzeam pe Josh certându-se cu tata. De-abia desluşeam vorbele lor, peste zgomotul apei care curgea din robinet.

— Mingea de baschet este într-una dintre cutiile acestea, îi explica tata.

Apoi Josh a mai adăugat şi el ceva. Apoi tata:

— De unde vrei să ştiu *eu* în care anume?

Iar Josh. Iar tata:

— Nu, nu am timp să o caut acum. Nu ştiu dacă mă crezi, dar mingea ta de baschet nu este una dintre priorităţile mele.

Am pus şi ultima farfurie la uscat şi am început să mă uit după un prosopel cu care să îmi şterg mâinile ude. Nu vedeam nici unul prin preajmă. Probabil încă nu au fost despachetate.

Mi-am şters mâinile de halatul de baie şi m-am îndreptat spre scări.

— Josh, mă îmbrac în cinci minute, i-am strigat eu; fratele meu se ciondănea în continuare cu tata. Apoi dăm o raită pe-afară.

Am dat să urc scările, dar m-am oprit.

Deasupra mea, la etaj era o fetiţă ciudată, cam de vârsta mea, cu pâr scurt, negru. Îmi zâmbea, dar nu un zâmbet cald sau prietenos, ci era cel mai rece, cel mai înfricoşător zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

8

Am simţit o mână pe umăr.

M-am răsucit pe călcâie ca arsă.

Era Josh.

— Nu ies la plimbare decât dacă pot să iau şi mingea de

baschet, zise el.

— Josh, te rog! M-am uitat înapoi spre fetiţă, dar dispăruse deja.

Am simţit fiori de gheaţă străbătându-mi şira spinării. Picioarele îmi tremurau sub mine. M-am prins de balustradă.

— Taţi! Vino aici, te rog! am strigat.

Chipul lui Josh trăda alarma.

— Hei, dar nu am făcut nimic! ţipă el.

— Nu, este… Nu e vorba de tine, am zis eu şi l-am strigat încă o dată pe tata.

— Amanda, sunt cam ocupat acum, zise tata, apărând la capătul scărilor, deja transpirat de la descărcatul şi despachetatul lucrurilor ce urmau să fie puse în camera de zi.

— Taţi, am văzut pe cineva, i-am spus. Acolo sus. O fetiţă.

55

Am indicat locul exact.

— Amanda, te rog, răspunse el, strâmbându-se la mine. Ţi se pare – bine? Nu mai este nimeni în casă în afară de noi patru… poate doar câţiva şoricei.

— Şoricei? întrebă Josh manifestând deodată interes. Serios? Unde?

— Tată, nu mi s-a părut, am zis, dar vocea mă lăsa.

M-a rănise mult cu neîncrederea lui.

— Amanda, uită-te acolo, sus, zise tata, ridicând privirea spre etaj. Ce vezi acolo?

I-am urmat privirile. Pe podea era o grămadă de haine de-ale mele. Probabil că mama tocmai le despachetase.

— Sunt doar haine, îşi pierdu tata răbdarea. Nu este o fetiţă. Doar haine.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Îmi pare râu, am zis eu încet. Iartă-mă, am zis, urcând scările.

Dar nu-mi părea râu deloc. În schimb, eram foarte tulburată.

Şi foarte speriată.

Era oare posibil ca eu să fi crezut că grămada de haine este o fetiţă zâmbitoare?

„Nu! Nu cred.
Nu sunt nebună. Şi am vederea bună.
Atunci, ce se petrece aici?”
Am deschis uşa dormitorului meu, am aprins lustra din tavan şi am dat cu ochii de perdelele umflate de vânt.
„A, nu. Nu din nou!”, mi-am zis.

56
M-am grăbit spre ele. De data aceasta, fereastra era deschisă.
„Cine a deschis-o?
Probabil, mama.”
În cameră pătrundea aerul cald şi umed. Cerul era greu, ca de plumb. Mirosea a ploaie.
M-am întors spre pat şi am avut un alt şoc. Cineva îmi aranjase hainele pe pat. O pereche de jeanşi mai vechi şi un tricou fără mâneci, bleu-deschis. Hainele erau aşezate una lângă alta, la capătul patului. „Cine le pusese acolo? Mama?”
M-am dus la uşă şi am strigat-o.
— Mama? Mamaaa? Mi-ai scos tu hainele?
Am auzit-o strigându-mi ceva, dar nu am înţeles ce. „Amanda, linişteşte-te, mi-am zis. Linişteşte-te. *Bineînţeles* că mama mi-a scos hainele. *Bineînţeles* că mama le-a pus acolo.”
Din uşă, am auzit şuşoteli în debara.
Şoapte şi chicoteli din spatele uşii debaralei.
Asta era ultima picătură.
— Ce se întâmplă aici? am ţipat cât am putut de tare. M-am repezit ca o furtună spre debara şi am deschis brusc uşa.
Disperată, am dat la o parte hainele. Nu era nimeni. „Şoareci? mi-am spus. Oare aceştia erau şoriceii de care vorbea tata?”
— Trebuie să scap de aici, am zis cu voce tare. Mi-am dat seama că dormitorul acesta mă înnebunea. Nu! Eu mă înnebuneam *singură,* imaginându-mi toate lucrurile acestea ciudate.

57

Trebuia să existe o explicaţie logică pentru toate. Pentru tot.

În timp ce îmi îmbrăcam jeanşii, mi-am repetat cuvântul „logic” în minte. L-am zis de atâtea ori, încât nici nu mai suna ca un cuvânt real.

„Amanda, linişteşte-te! Linişteşte-te!”

Am inspirat adânc şi am rămas aşa până am numărat până la zece.

— Bau!

— Josh, termină! Nu m-ai speriat, i-am zis eu, părând mai enervată decât aş fi dorit.

— Hai să ieşim de aici, zise el privindu-mă din uşă. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Ha? Şi ţie? am exclamat. Care e problema *ta!*

Josh începu să îngaime ceva, apoi se opri.

Părea stânjenit:

— Las-o baltă, zise el în şoaptă.

— Nu, spune-mi, am insistat. Ce ai vrut să-mi spui?

Lovi în podea cu piciorul.

— Am avut un vis super-îngrozitor aseară, admise el într-un final, privind perdelele care fluturau în bătaia vântului.

— Un vis? Brusc mi-am adus aminte de coşmarul meu.

— Da. În camera mea erau doi băieţi. Doi băieţi răi.

— Şi ce făceau? am întrebat.

— Nu-mi aduc aminte, zise Josh ferindu-şi privirea de a mea. Ţin minte numai că erau înfricoşători.

— Şi ce s-a întâmplat? l-am întrebat, întorcându-mă spre oglindă ca să mă pieptăn.

58

— M-am trezit, răspunse el. Apoi adăugă nerăbdător: Haide *odată!* Hai să mergem!

— Ţi-au zis ceva băieţii aceia? l-am întrebat.

— Nu. Nu cred, răspunse el dus pe gânduri. Râdeau, atât.

— Râdeau?

— Mă rog, un fel de chicoteală, zise Josh. Nu vreau să mai vorbesc despre asta, se stropşi el. Ieşim la plimbare sau nu?

— Gata. Sunt gata, am zis punând la loc peria şi uitându-

mă încă o dată în oglindă. Hai să mergem la plimbare.

Am mers împreună în hol. Când treceam pe lângă grămada de haine de lângă capul scărilor, gândurile mi-au fugit la fetiţa pe care o văzusem mai devreme. Şi m-am gândit la băiatul de la fereastră, atunci când am sosit. Şi la cei doi băieţi pe care Josh i-a văzut în vis.

M-am hotărât că acestea demonstrau că eu şi Josh suntem amândoi agitaţi, deoarece ne-am mutat într-o casă nouă. Poate că părinţii aveau dreptate. Lăsam imaginaţia să ne joace feste.

Imaginaţia era de vină.

Păi, ce *altceva* ar putea fi?

9

Câteva secunde mai târziu, eram în grădină să îl luăm şi pe Petey cu noi. Era aşa de fericit când ne-a zărit, că a sărit pe noi cu lăbuţele pline de noroi, lătrând vesel, alergând în cercuri repezi prin frunzele veştede. Numai văzându-l, m-am înveselit şi eu.

Afară era foarte cald şi aerul era sufocant, deşi stătea să plouă. Nicio adiere. Copacii bătrâni, grei stăteau nemişcaţi precum statuile.

Ne-am îndreptat pe aleea cu pietriş spre stradă, cu frunzele moarte lipindu-se de tălpile adidaşilor şi cu Petey alergând în zigzag pe lângă noi, mai întâi înaintea, apoi în urma noastră.

— Cel puţin nu ne-a cerut tata să adunăm toate frunzele astea, zise Josh.

— O va face, l-am avertizat eu. Însă nu cred că a despachetat grebla încă.

Josh se strâmbă la mine. Ne-am oprit pe marginea bordurii şi am aruncat o privire casei noastre, cu ferestrele ei de la etaj care ne priveau din spate ca nişte ochi.

60

Casa vecină, de-abia acum am observat, era cam de aceeaşi mărime cu a noastră, doar că era din piatră, şi nu de

cărămidă. Draperiile din camera de zi erau trase. Câteva dintre ferestrele de la etaj aveau obloanele trase. Copacii înalţi umbreau şi casa vecinilor.

— Încotro? mă întrebă Josh, aruncându-i un băţ lui Petey.

Am indicat în sus, pe stradă:

— Şcoala e încolo, am zis. Hai să aruncăm o privire!

Drumul urca. Josh culese o crenguţă de pe jos şi o folosi pe post de baston. Petey tot încerca să-i roadă propteaua, în timp ce urcam dâmbul.

Nu am zărit pe nimeni pe stradă sau în curţile caselor pe lângă care am trecut. Nicio maşină nu a trecut prin dreptul nostru.

Începeam să cred că întregul oraş era părăsit, dar tocmai atunci băiatul a ieşit de după un gard viu.

A apărut atât de brusc, încât şi eu, şi Josh ne-am oprit locului.

— Bună, zise el timid, făcându-ne semn cu mâna.

— Bună, i-am răspuns noi în acelaşi timp.

Şi atunci, înainte ca noi să reuşim să-l oprim, Petey alergă spre băiat, îi adulmecă adidaşii şi îşi arătă colţii, mârâind şi lătrând la el. Băiatul făcu un pas înapoi şi ridică braţele ca şi cum s-ar fi apărat. Părea tare speriat.

— Petey, termină! am strigat.

Josh prinse câinele şi îl luă pe sus, dar Petey mârâia în continuare.

61

— Nu muşcă, i-am zis băiatului. De obicei, nici măcar nu latră. Îmi pare râu că te-a speriat.

— Nu-i nimic, zise băiatul cu ochii pe Petey care se opintea să sară din braţele lui Josh. Probabil a mirosit ceva la mine.

— Petey, termină! am strigat. Dar câinele nu se potolea. Nu vrei să te pun în lesă – nu?

Băiatul avea părut blond, ondulat, tuns scurt şi ochii de un albastru foarte deschis. Avea un nas în vânt tare caraghios, total nelalocul lui pe chipul acela serios. Purta o bluză de trening de culoarea vişinei putrede, în ciuda vremii, şi jeanşi negri, drepţi. Avea o şapcă de base-ball albastră într-unul din

buzunarele de la spatele pantalonilor.
— Sunt Amanda Benson, am zis. Iar el este fratele meu, Josh.
Josh ezită, apoi îl lăsă pe Petey pe trotuar. Căţelul lătră o dată, se uită în sus la băiat, scânci uşor, apoi se aşeză şi începu să se scarpine.
— Eu sunt Ray Thurston, zise băiatul, îndesându-şi mâinile în buzunarele blugilor, privindu-l cu neîncredere pe Petey.
Totuşi, părea că este mai relaxat acum, văzând că Petey şi-a pierdut interesul pentru el.
Am realizat deodată că Ray îmi părea cunoscut. „Unde l-am mai văzut? Unde?” M-am holbat la el până mi-am adus aminte, în sfârşit.
De frică mi s-a tăiat răsuflarea.
Ray era băiatul, băiatul din camera mea. Băiatul de la fereastră!

62
— Tu… m-am bâlbâit acuzator. Tu ai fost la noi în casă!
Părea confuz:
— Ha?
— Ai fost la mine în cameră, nu? am insistat.
Băiatul râse:
— Nu m-am prins, zise el. La tine în cameră?
Petey îşi ridică botul şi mârâi în direcţia lui Ray.
Apoi se reîntoarse la scărpinatul lui.
— Am crezut că te-am văzut, am zis eu, începând să am îndoieli.
Poate că n-a fost el. Poate…
— N-am mai fost în casa aceea de multă vreme, zise Ray privindu-l neîncrezător pe Petey.
— De multă vreme?
— Da. Am locuit acolo, răspunse el.
— Ha? Ne holbarăm la el, surprinşi. În *casa noastră?*
Ray aprobă din cap:
— Când ne-am mutat aici, zise el.
Culese o pietricică plată de pe jos şi o aruncă pe stradă.
Petey mârâi, se duse în urmărirea pietricelei, se râzgândi,

apoi ţopăi pe stradă, agitându-şi alert codiţa ciuntă.

Nori grei se rostogoliră pe cer, deasupra. Părea că se întunecă din ce în ce mai tare.

— Acum unde locuieşti? l-am întrebat eu.

Ray mai aruncă o pietricică, apoi indică în susul străzii.

— Ţi-a plăcut casa noastră? îl întrebă Josh pe Ray.

63

— Da, era drăguţă, zise Ray. Şi umbroasă.

— Ţi-a plăcut? ţipă Josh. Mie mi se pare urâtă. E aşa de întuneric şi…

Petey îl întrerupse. Se hotărâse să îl latre din nou pe Ray, alergând când faţa lui, când în spate. Ray făcu vreo câţiva paşi, de dragul siguranţei, spre marginea trotuarului.

Josh scoase la iveală lesa din buzunarul pantalonilor scurţi pe care îi purta.

— Îmi pare rău pentru tine, Petey, zise el.

Eu am ţinut căţelul care mârâia nervos până când Josh i-a prins lesa de zgardă.

— N-a mai avut ieşiri din astea până acum. Zău, am zis eu, scuzându-mă faţă de Ray.

Lesa părea că îl scoate din minţi pe Petey. Trăgea de ea cu dinţii, târându-l pe Josh în urma lui. Măcar nu mai lătra.

— Hai să facem ceva, zise Josh nerăbdător.

— Ce? întrebă Ray, relaxându-se acum, că Petey era în lesă.

Am rămas cu toţii pe gânduri un răstimp.

— Am putea merge la tine acasă, îi sugeră Josh lui Ray.

Ray clătină din cap:

— Nu, nu cred că ar fi o idee bună, zise el. Nu acum, în orice caz.

— Unde e toată lumea? am întrebat, uitându-mă într-o parte şi alta a străzii. Totul e mort aici, nu?

Ray chicoti:

64

— Mda. Se poate spune şi aşa. Vreţi să mergem pe terenul de joacă din spatele şcolii?

— Da. Bine, am căzut noi de acord.

Toţi trei am urcat dâmbul, cu Ray în frunte, eu la câţiva paşi în urma lui, Josh după mine cu băţul într-o mână şi cu lesa în cealaltă, iar Petey alergând când încolo, când încoace, creându-i probleme lui Josh.

Nu am observat grupul de copii până nu am trecut de colţul străzii.

Erau zece sau doisprezece, mai mulţi băieţi, dar şi câteva fete. Râdeau şi ţipau, înghiontindu-se în joacă unii pe alţii, venind spre noi, în mijlocul străzii. Am văzut că unii dintre ei erau de o vârstă cu mine. Ceilalţi erau adolescenţi. Purtau blugi şi tricouri închise la culoare. Una dintre fete ieşea în evidenţă pentru că avea părul lung, blond şi purta colanţi verzi.

— Hei, ia uitaţi-vă! strigă un băiat înalt, cu părul negru dat pe spate, indicând spre noi.

Văzându-ne pe noi, Ray, Josh şi cu mine, grupul tăcu, dar continuă să înainteze spre noi. Unii se hlizeau, lăsând impresia că împărtăşeau o glumă ştiută numai de ei.

Ne-am oprit toţi trei şi i-am privit cum se apropie. Le-am zâmbit şi îi aşteptam ca să îi salut. Petey trăgea de lesă şi lătra asurzitor.

— Bună, zise băiatul înalt cu părul negru, rânjind.

Ceilalţi au considerat asta foarte amuzant, dintr-un motiv sau altul. Au izbucnit în râs. Fata cu pantalonii verzi l-a înghiontit pe un băiat scunduţ, roşcovan, de era să îl izbească direct în mine.

65

— Cum merge treaba, Ray? întrebă o fată cu păr scurt, negru, zâmbindu-i.

— Nu prea râu! răspunse Ray. Se răsuci spre mine şi Josh: Aceştia sunt unii dintre prietenii mei. Sunt de prin tot cartierul.

— Bună, le-am zis stânjenită.

Îmi doream ca Petey să se oprească din lătrat şi să nu se mai tragă aşa în lesă. Săracul Josh abia putea să îl ţină!

— El este George Carpenter, zise Ray, prezentându-l pe

băiatul roşcovan, care îmi făcu semn din cap. Şi Jerry Franklin, Karen Somerset, Bill Gregory... îi prezentă pe toţi, rând pe rând.

Încercam să reţin toate numele, dar, bineînţeles, era imposibil.

— Îţi place Dark Falls? mă întrebă una dintre fete.

— Nu sunt sigură, i-am răspuns. E prima mea zi aici. Pare drăguţ.

Unii copii au râs auzind răspunsul meu, cine ştie din ce motiv.

— Ce fel de câine este ăsta? îl întrebă George Carpenter pe Josh.

Josh, ţinând bine lesa, îl lămuri. George îl privi cu atenţie pe Petey, studiindu-l în toată splendoarea lui, de parcă nu mai văzuse un căţel ca Petey până atunci.

Karen Somerset, o fată înăltuţă, frumuşică, cu părul blond tuns scurt, veni lângă mine, în timp ce restul îl admirau pe Petey.

— Ştii, am locuit în casa voastră, zise ea încetişor.

— Poftim? nu eram sigură că înţelesesem bine.

66

— Hai să mergem pe terenul de joacă, ne întrerupse Ray.

Nimeni nu îi luă în seamă propunerea.

Tăcură. Până şi Petey se opri din lătrat.

Oare Karen chiar a zis că a locuit în casa noastră? Voiam să o întreb, dar ea se alăturase cercului de copii.

Cercul.

Am rămas cu gura căscată când mi-am dat seama că ne încercuiseră, pe mine şi pe Josh.

M-a cuprins teama. Mi se părea? Sau se petrecea ceva ciudat?

Deodată totul mi se părea... altfel. Straniu. Zâmbeau, dar feţele lor erau crispate, la pândă, de parcă se aşteptau să întâmpine numai necazuri.

Am observat că doi dintre ei aveau bâte de base-ball. Fata în colanţi verzi se zgâia la mine, măsurându-mă din cap până în picioare.

Nimeni nu sufla o vorbă. Strada era tăcută, doar Petey mai strica liniştea, scâncind uşor.

Brusc, mi s-a făcut foarte frică.

De ce ne priveau aşa?

Sau imaginaţia îmi juca din nou feste?

M-am întors către Ray, care rămăsese lângă mine. Nu părea deloc neliniştit. Şi nici nu m-a privit.

— Hei... am zis. Ce se întâmplă?

Am încercat să păstrez un ton uşor, relaxat, dar vocea îmi tremura.

M-am uitat la Josh. Era mult prea ocupat să-l liniştească pe Petey ca să observe schimbarea.

67

Cei doi băieţi cu bâte de base-ball le ridicară la nivelul taliei şi înaintară ameninţător.

Am privit de jur-împrejur la cei din cerc, simţind cum frica îmi invadează pieptul.

Cercul se micşoră. Copiii se strângeau în jurul nostru.

10

Norii negri s-au lăsat parcă mai jos. Aerul era greu, umed.

Josh meşterea la zgarda lui Petey şi încă nu văzuse ce se petrecea. M-am întrebat dacă Ray avea de gând să zică ceva, dacă va face ceva să îi oprească. Dar el încremenise lângă mine, fără nicio expresie pe chip.

Cercul de copii se strângea din ce în ce mai mult în jurul nostru.

Mi-am dat seama că îmi ţineam respiraţia. Am inspirat profund şi am deschis gura pentru a ţipa.

— Hei, copii, ce se întâmplă aici?

Era o voce de bărbat, strigând din afara cercului.

Toată lumea se răsuci spre domnul Dawes care venea întins spre noi, făcând paşi mari ca să traverseze strada, cu haina fluturându-i parcă în urmă. Avea un zâmbet prietenos.

— Ce se petrece aici? a mai întrebat o dată.

Nu părea să-şi dea seama că grupul de copii se strânsese în jurul meu şi al lui Josh.

69

— Suntem în drum spre terenul de joacă, îi răspunse George Carpenter, învârtind bâta de base-ball în mână. Să jucăm *soft-ball*[2].

— Bine faceţi, zise domnul Dawes, aranjându-şi la loc cravata cu dunguliţe ce îi zburase pe un umăr. Privi în sus spre cerul înnegurat: Sper să nu vă prindă ploaia.

Câţiva dintre copii se îndepărtaseră puţin de noi. Acum stăteau în grupuri mici de câte doi sau trei. Cercul ameninţător se spărsese cu totul.

— Bâta ta este pentru *soft-ball* sau pentru *hard-ball?* îl întrebă domnul Dawes pe George.

— George habar n-are, interveni rapid un alt copil. N-a lovit cu ea nimic, niciodată!

Toţi copiii izbucniră în râs. George îl ameninţă în joacă pe cel care glumise, prefăcându-se că se îndreaptă spre el cu bâta ridicată.

Domnul Dawes le făcu semn cu mâna, apoi începu să se îndepărteze. Dar se opri şi ochii i se lărgiră de surprins ce era.

— Hei, zise el zâmbindu-mi prieteneşte. Josh! Amanda! Nu v-am văzut!

— Bună dimineaţa, am îngăimat.

Eram foarte nedumerită. Cu o clipă mai devreme, mă simţisem teribil de speriată. Acum, toată lumea râdea şi făcea tot soiul de giumbuşlucuri.

70

Să îmi fi imaginat eu ameninţarea copiilor? Ray şi Josh nu păreau să fi observat ceva nelalocul lui. Eram de vină eu şi imaginaţia mea agitată?

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu trecea domnul Dawes pe aici?

— Cum vă merge în noua casă? ne întrebă domnul Dawes, netezindu-şi părul blond.

---

[2] Soft-ball, un joc similar cu base-ball-ul, jucat însă pe un teren mai mic şi cu o minge mai mare şi mai moale. (n.tr.).

— Bine, am răspuns amândoi în cor.

Privind spre domnul Dawes, Petey începu să latre şi să tragă în lesă.

Domnul Dawes afişă o expresie rănită, voit exagerată:

— Sunt dărâmat, spuse el. Căţelul vostru tot nu mă place. Se aplecă spre Petey: Hei, căţeluşule, ia-o mai uşor!

Petey lătră furios.

— Astăzi nu-i place *nimeni,* i-am spus domnului Dawes, scuzându-mă.

Domnul Dawes se îndreptă de spate şi ridică din umeri:

— Eh, nu poţi să le ai pe toate. Porni din nou către maşina lui, parcată la câţiva metri mai jos pe stradă: Eram în drum spre casa voastră, ne spuse el. Voiam să văd dacă pot să îi ajut cu ceva pe părinţii voştri. Distracţie plăcută!

L-am urmărit cum se urcă în maşină şi pleacă.

— E un tip de treabă, zise Ray.

— Da, l-am aprobat.

Încă mă mai simţeam aiurea, mă întrebam ce vor face acum puştii, având în vedere că domnul Dawes a plecat.

71

Ne vor încercui din nou?

Nu. Întregul grup o luă la pas spre terenul de joacă din spatele şcolii. Glumeau şi vorbeau normal, aproape ignorându-ne total pe mine şi pe Josh.

Începeam să mă simt ridicol. Era clar că nu încercaseră să ne sperie pe mine şi pe Josh. Cred că am inventat totul în mintea mea.

Aşa cred că stăteau lucrurile.

„Cel puţin, mi-am zis eu, nu am ţipat, nu am făcut vreo scenă. Măcar nu m-am făcut de râs!” Terenul era pustiu. Probabil cei mai mulţi copii rămăseseră acasă din pricina cerului înnorat. Locul de joacă era, de fapt, un teren destul de mare, acoperit cu iarbă, înconjurat de un gard înalt de sârmă. În capătul dinspre şcoală, erau leagăne şi tobogane. În celălalt capăt erau două terenuri mici de base-ball. În spatele gardului se zărea un rând de terenuri de tenis, şi ele pustii.

Josh îl legă pe Petey de gard, apoi veni în fugă să ni se

alăture. Băiatul pe care îl chema Jerry Franklin împărţi copiii în echipe. Ray era cu mine în echipă. Josh era în echipa adversă.

Echipa noastră a ieşit prima pe teren. Eram încântată, dar şi puţin tensionată. Nu sunt cea mai bună jucătoare de *soft-ball* din lume. Pot să lovesc mingea destul de bine. Dar pe teren sunt un zero. Spre norocul meu, Jerry m-a aşezat în partea dreaptă a terenului, unde nu ajung prea multe mingi.

Norii se sparseră un pic şi cerul se mai lumină. Am jucat două reprize întregi. Echipa adversă conducea cu opt la doi. Chiar mă distram. Nu încurcasem decât

72

unul dintre jocuri. Şi chiar am lovit o dublă când am trecut la bătaie prima oară.

Era haios să fiu cu o gaşcă nouă de copii. Păreau cu toţii tare drăguţi, mai ales Karen Somerset, care chiar a vorbit cu mine în timp ce ne aşteptam rândul la bâtă. Karen avea un zâmbet nemaipomenit, deşi purta aparat dentar. Părea dornică să fim prietene.

Soarele se iţea printre nori când echipa mea ieşi pe teren pentru a treia repriză. Deodată, am auzit un fluierat ascuţit, asurzitor. M-am tot uitat în jur după sursa zgomotului până l-am văzut pe Jerry Franklin suflând într-un fluier argintiu.

Toţi copiii alergară spre el.

— Mai bine încheiem aici, zise el, privind spre cerul care se lumina. Le-am promis părinţilor să ne întoarcem acasă pentru prânz.

M-am uitat la ceas. Era numai unsprezece şi jumătate. Era încă devreme.

Dar, spre surprinderea mea, nimeni nu a protestat.

Şi-au luat la revedere unii de la alţii, apoi au plecat în fugă. Nu mi-a venit să cred cât de repede s-au împrăştiat. De parcă erau într-o cursă, nu alta.

Karen alergă pe lângă mine precum toţi ceilalţi, cu capul în pământ, cu o expresie gravă pe feţişoara ei drăgălaşă. Apoi se opri brusc şi se întoarse spre mine:

— Mi-a părut bine să te întâlnesc, Amanda, mi-a strigat ea.

Să mai ieşim împreună!

— Sigur! i-am strigat eu înapoi. Ştii unde locuiesc?

N-am auzit prea bine răspunsul ei. A dat din cap şi cred că a spus:

— Da, ştiu. Am locuit şi eu în casa ta.

Dar *nu* se poate să fi spus asta.

11

Au mai trecut câteva zile. Începeam să ne obişnuim cu noua noastră casă şi cu noii prieteni.

Copiii cu care ne întâlneam în fiecare zi pe terenul de joacă nu erau tocmai prietenii noştri, nu încă. Vorbeau cu noi, se jucau cu noi. Dar ne era foarte greu să îi cunoaştem cu adevărat.

Seara târziu auzeam şuşoteli şi chicoteli la mine în cameră, dar m-am chinuit să le ignor. Într-o seară, mi s-a părut că văd o fetiţă îmbrăcată complet în alb la capătul holului de la etaj. Dar când m-am dus spre ea, am descoperit un morman de lenjerie de pat pentru spălat.

Josh şi cu mine ne adaptam, dar Petey încă se mai comporta ciudat. Îl luam cu noi în spatele şcolii în fiecare zi, dar trebuia să îl legăm de gard. Altfel lătra şi încerca să îi muşte pe copii.

— Cred că este încă nervos pentru că de-abia s-a mutat aici, i-am spus lui Josh. Îşi va reveni.

Dar Petey nu se potoli. Vreo două săptămâni mai târziu, tocmai terminam un meci de *soft-ball* cu Ray, Karen Somerset, Jerry Franklin şi George Carpenter

74

şi alţi copii; când m-am uitat întâmplător spre gard, Petey nu mai era acolo.

Nu ştiu cum, dar a reuşit să rupă lesa şi să fugă.

L-am căutat ore în şir, strigându-l, colindând după el pe străzi, căutând prin grădinile caselor, pe parcelele golaşe şi printre copaci. Apoi, după ce am dat ocol cartierului de vreo

două ori, Josh şi cu mine ne-am dat brusc seama că nu mai ştim unde ne aflăm.

Străzile din Dark Falls arată toate la fel. Toate erau aliniate, cu case mari din cărămidă sau din piatră, toate erau umbrite de copaci imenşi.

— Nu-mi vine să cred! Ne-am rătăcit, zise Josh rezemându-se de un copac şi încercând să îşi tragă sufletul.

— Câinele ăsta bleg! m-am răţoit, cercetând strada în lung şi-n lat. De ce face asta? Nu a mai plecat hai-hui până acum.

— Nu-mi dau seama cum s-a dezlegat, spuse Josh clătinând din cap, apoi îşi şterse fruntea transpirată cu mâneca tricoului. L-am legat foarte bine.

— Hei, poate a fugit acasă, am zis.

Ideea m-a înveselit imediat.

— Da! Josh se desprinse de trunchiul copacului şi veni lângă mine. Fac prinsoare că ai dreptate, Amanda. Probabil ne aşteaptă acasă de ore întregi. Uau! Ce proşti suntem! Ar fi trebuit să verificăm mai întâi acasă. Hai să mergem!

— Păi, zic eu privind în jur la grădinile pustii, nu trebuie decât să aflăm care este drumul spre casă.

75

M-am uitat în sus şi-n jos pe stradă, încercând să îmi dau seama în ce direcţie am cotit când am plecat de pe terenul de joacă. Cum nu reuşeam să-mi aduc aminte, am început să ne mişcăm încotro vedeam cu ochii.

Spre norocul nostru, când am ajuns la colţul străzii, am dat cu ochii de şcoală. Făcusem un cerc complet. De aici era uşor să ne întoarcem acasă.

Trecând pe lângă terenul de joacă, m-am mai uitat o dată la locul unde fusese legat Petey. Căţelul ăsta îmi aducea numai necazuri. De când am venit în Dark Falls s-a purtat tare ciudat.

Oare era acasă? Speram din tot sufletul să fie acolo.

Peste câteva minute, alergam amândoi pe aleea cu pietriş, strigând căţelul cât ne ţinea gura. Uşa de la intrare se deschise brusc şi mama, cu părul legat cu o băsmăluţă roşie, cu blugii plini de praf în genunchi, se aplecă în afară. Ea şi

tata vopseau veranda din spatele casei.

— Unde aţi fost? Prânzul a trecut de mai bine de două ore!

I-am răspuns amândoi în acelaşi timp:

— Petey e aici?

— L-am căutat pe Petey!

— E aici?

Mama părea încurcată:

— Petey? Păi nu era cu voi?

Inima mi s-a îngreunat deodată. Josh se trânti pe alee cu un oftat profund, întinzându-se cât era de lung pe pietriş şi peste frunzele uscate.

76

— Nu l-ai văzut? am întrebat, iar dezamăgirea mi se citea pe faţă. *A fost* cu noi. Dar a fugit.

— O! îmi pare rău, zise mama făcându-i semn lui Josh să se ridice de pe jos. A fugit? Credeam că îl ţineţi în lesă.

— Trebuie să ne ajuţi să îl găsim, se rugă Josh fără să se mişte de pe jos. Ia maşina! Trebuie să îl găsim – acum!

— Sunt convinsă că nu a ajuns prea departe, zise mama. Cred că sunteţi morţi de foame. Veniţi înăuntru să mâncaţi ceva şi apoi vom...

— Nu. Chiar *acum!* ţipă Josh.

— Ce se petrece aici? Tata i se alătură mamei pe verandă, cu faţa şi părul împestriţate de picăţele de vopsea albă. Josh, de ce ţipi aşa?

I-am explicat tatei ce s-a întâmplat. Ne-a spus că este mult prea ocupat ca să ne ia cu maşina să îl căutăm pe Petey. Mama a fost de acord să ne conducă ea, dar numai după ce mâncăm. L-am tras pe Josh de mâini până am ajuns în casă.

Ne-am spălat pe mâini şi am halit repede nişte sandvişuri cu unt de arahide şi gem. Apoi mama a scos maşina din garaj şi ne-am tot învârtit prin cartier căutându-l pe Petey.

Fără succes!

Nu era nici urmă de el.

Josh şi cu mine eram tare nefericiţi. Şi cu inima frântă. Mama şi tata au sunat la cea mai apropiată secţie de poliţie. Tata ne tot spunea că Petey are un

77

simţ al orientării foarte dezvoltat şi că se va întoarce dintr-o clipă în alta.

Dar nu l-am crezut cu adevărat.

Unde era Petey?

Toţi patru am luat cina în tăcere. A fost cea mai lungă şi cea mai oribilă cină din viaţa mea.

— L-am legat foarte bine, tot repeta Josh, gata să plângă, cu farfuria încă plină de mâncare.

— Câinii sunt mari artişti când e vorba de dispărut, zise tata. Nu-ţi face griji! O să apară el.

— Ce mai seară pentru a ţine o petrecere! spuse mama dezamăgită.

Uitasem cu totul că ieşeau în oraş. Nişte vecini aflaţi la câteva case mai încolo îi invitaseră la un dineu-surpriză.

— Sincer, nici eu nu am chef de petrecere, oftă tata. Sunt frânt: am vopsit toată ziua. Dar trebuie să fim prietenoşi. Voi doi vă descurcaţi singuri?

— Da, cred, am zis cu gândul la Petey. Eram atentă, ascultând doar, doar voi auzi lătratul lui sau zgomotul pe care-l făceau lăbuţele lui zgâriind la uşă.

Nimic, însă. Orele treceau cu viteza melcului. Era ora noastră de culcare şi Petey nu apăruse încă.

Ne-am târât amândoi până sus. Eram foarte obosită, istovită de atâtea griji, şi de alergătura după Petey. Dar ştiam că nu voi putea pune geană pe geană.

Eram încă în hol, chiar lângă uşa mea, când am auzit şoapte şi paşi uşori înăuntru. Erau zgomotele normale ale camerei mele. Nu-mi era deloc frică, nici nu mai eram luată prin surprindere.

78

Fără să ezit, am păşit în dormitor şi am aprins lumina. Camera era goală, aşa cum ştiam că va fi. Zgomotele misterioase încetaseră. M-am uitat spre perdele, care stăteau cuminţi, nemişcate.

Apoi am observat hainele aruncate pe pat.

Câteva perechi de blugi. Câteva tricouri. Vreo două bluze. Singura mea fustă mai elegantă.

„Asta e chiar ciudat! mi-am zis. Mama este atât de obsedată de ordine. Dacă ea ar fi spălat lucrurile astea, în mod sigur le-ar fi aşezat pe umeraşe sau le-ar fi pus în sertarele şifonierului."

Oftând din greu, m-am apucat să adun hainele împrăştiate şi să le pun la locul lor. Mi-am închipuit că mama avea şi ea prea multe pe cap ca să le facă pe toate. Probabil spălase rufele şi le lăsase pe pat ca eu să le pun la locul lor. Sau poate că le-a lăsat aici în ideea că se va întoarce să le aşeze mai târziu, dar s-a luat cu alte treburi.

Jumătate de oră mai târziu, eram bine înfofolită în pat, complet trează, zgâindu-mă la umbrele de pe tavan. După ceva vreme – am pierdut noţiunea timpului – eram încă trează, gândindu-mă la Petey, la copiii pe care i-am întâlnit, la noul nostru cartier, când am auzit uşa dormitorului scârţâind, apoi deschizându-se.

Şi paşi pe podelele care trosneau!

M-am ridicat în întuneric, căci am auzit clar cum se furişa cineva la mine în cameră.

— Amanda – şşşşş – eu sunt.

Alarmată cum eram, mi-au trebuit câteva secunde ca să îmi dau seama a cui era vocea şoptită.

79

— Josh! Ce vrei? Ce cauţi aici?

M-am strâmbat din cauza unei lumini orbitoare care m-a obligat să-mi duc mâna la ochi.

— Of! Iartă-mă, zise Josh. Lanterna mea. N-am vrut să…

— Uau, dar ştiu că luminează, nu glumă, am zis eu clipind.

Josh îndreptă conul de lumină spre tavan:

— Da, e o lanternă cu halogen, se lăudă el.

— Ei bine, zi ce vrei?

Eram nervoasă. Nu puteam să-l văd prea bine. M-am frecat la ochi, dar nu a prea avut efect.

— Ştiu unde este Petey, îmi şopti Josh, şi mă duc după el. Vrei să vii cu mine?

— Ha? M-am uitat la ceasul de pe măsuţa de lângă pat: E trecut de miezul nopţii, Josh.
— Şi? Nu ne ia mult. Promit.
Ochii îmi reveniseră cât de cât la normal. Privindu-l pe Josh în lumina lanternei, am observat că era îmbrăcat cu blugi şi cu o bluză cu mânecă lungă.
— Nu înţeleg, Josh, am zis eu, coborând cu picioarele pe podea. L-am căutat peste tot. Unde crezi că se află Petey?
— În cimitir, răspunse Josh.
În lumina albă, ochii lui erau mari, întunecaţi şi foarte gravi.
— Ha?
— Nu ţii minte? Acolo a fugit prima oară. Când de-abia sosiserăm în Dark Falls. A fugit în cimitir, imediat cum treci de şcoală.

80
— Ei, nu, stai niţel… am început.
— Am trecut pe lângă cimitir chiar în după-masa asta, dar nu ne-am uitat înăuntru. E acolo, Amanda. Sunt sigur! Şi mă duc după el, indiferent dacă tu vii sau nu.
— Josh, linişteşte-te, am zis, punându-mi mâinile pe umerii lui micuţi. Am fost surprinsă când am simţit că tremura ca o frunză: Petey nu are ce să caute în cimitir.
— Dar acolo a fugit prima oară, insistă Josh. Atunci căuta ceva. Mi-am dat seama. Ştiu că e acolo din nou, Amanda. Se smulse din mâinile mele: Vii sau nu?
Cred că fratele meu este cel mai încăpăţânat, cel mai hotărât om din lumea asta.
— Josh, chiar ai de gând să te duci în cimitir la ora asta târzie din noapte? l-am întrebat.
— Nu mi-e frică, mi-a spus el, luminându-mi toată camera cu lanterna.
Pentru o fracţiune de secundă, am crezut că zăresc pe cineva în conul de lumină, în spatele perdelelor. Eram pe punctul de a striga. Dar nu era nimeni acolo.
— Vii sau nu? repetă el, nerăbdător.
Aveam de gând să zic nu. Dar mai apoi, cu ochii la perdele, mă gândeam că probabil nu poate fi mai înfiorător în cimitir

decât în propriul dormitor!

— Bine, am zis eu în ciuda voinţei mele. Lasă-mă să mă îmbrac!

— Bine, îmi şopti el, închise lanterna şi se cufundă în întuneric. Ne întâlnim la capătul aleii.

81

— Josh, doar aruncăm o privire în cimitir, apoi venim repede acasă. Ai înţeles?

— Da. Sigur. O să fim aici înainte ca mama şi tata să se întoarcă de la petrecere.

Se furişă afară din cameră şi l-am auzit cum coboară repede scările.

„E cea mai nebunească idee!” mi-am spus, în timp ce îmi căutam hainele prin întuneric.

Dar era palpitant.

Josh se înşela. Fără îndoială, Petey *nu* era în cimitir. Ce să caute el acolo?

Măcar nu era prea departe. Şi era o aventură. Aveam ce să îi scriu lui Kathy.

Iar dacă Josh avea dreptate şi reuşeam să dăm de săracul Petey, ei, asta ar fi fost chiar minunat.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcată cu blugi şi cu o bluză de trening, am ieşit pe furiş din casă şi m-am alăturat lui Josh la capătul aleii cu pietriş. Noaptea era călduţă. O pătură groasă de nori acoperea luna. De-abia acum mi-am dat seama că pe strada noastră nu erau lămpi.

Josh a aprins lanterna cu halogen, ţintind spre picioarele noastre.

— Eşti gata? întrebă el.

O întrebare tâmpită. Aş mai fi stat acolo, lângă el, dacă nu aş fi fost gata?

Am călcat peste frunzele foşnitoare îndreptându-ne spre şcoală. De acolo, nu mai aveam de mers decât două străzi până la cimitir.

82

— E aşa de întuneric! am şoptit eu. Casele erau negre,

cufundate în tăcere. Nu adia nicio briză. Parcă în toată lumea asta nu eram decât noi doi.

— E prea multă linişte, am zis, grăbindu-mă să ţin pasul cu Josh. Niciun greier, nimic. Eşti sigur că vrei să mergem în cimitir?

— Sunt sigur, spuse el, cu ochii după cercul de lumină aruncat de lanternă pe pământ. Sunt convins că Petey este acolo.

Mergeam pe stradă, aproape de bordură. Am străbătut cele două străzi. Şcoala tocmai intra în câmpul nostru vizual, când am auzit nişte paşi târşâiţi pe trotuar în urma noastră.

Ne-am oprit. Josh a coborât lanterna.

Amândoi auzeam zgomotele. Nu-mi puteam da seama cine le scoate până când, dintr-odată, am înţeles.

Cineva ne urmărea.

12

Josh s-a speriat aşa de tare, încât a scăpat lanterna din mână, iar aceasta a căzut zdrăngănind pe stradă. Lumina a licărit, dar nu s-a stins.

Până când Josh s-a aplecat după lanternă şi a ridicat-o, urmăritorul nostru ne-a ajuns. M-am întors cu faţa spre el şi inima îmi bătea năvalnic.

— Ray! Ce cauţi *tu* aici?

Josh îi lumină faţa, dar Ray îşi ridică mâinile ca să îşi ferească faţa şi se trase înapoi în întuneric.

— Ce căutaţi *voi* aici? ţipă el, la fel de surprins ca şi noi.

— Ne-ai... ne-ai speriat, zise Josh supărat, înclinând lanterna în jos.

— Îmi pare râu, zise Ray, v-aş fi strigat, dar nu eram sigur că sunteţi voi.

— Josh a venit cu o idee trăsnită despre locul unde ar putea să fie Petey, l-am informat eu trăgându-mi sufletul. De-asta am ieşit afară în plină noapte.

— Dar tu ce faci aici? îl întrebă Josh pe Ray.

— Uneori am insomnii, zise Ray încet.

— Bine, dar părinţii tăi ce zic? am întrebat eu.

84

În lumina lanternei, Ray zâmbi răutăcios:

— Ei nu ştiu.

— Mergem în cimitir sau nu? întrebă Josh nerăbdător.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, începu să alerge pe stradă, pata de lumină alergând dezordonat înaintea lui. M-am întors după el şi l-am urmat, vrând să fiu cât mai aproape de lumină.

— Unde mergeţi? strigă Ray după noi, grăbindu-se să ne ajungă.

— În cimitir, i-am strigat eu înapoi.

— Nu! zise Ray. Nu puteţi merge acolo.

Vocea lui era foarte joasă, foarte ameninţătoare, încât m-a oprit locului.

— Poftim?

— Nu veţi merge acolo, repetă Ray.

Nu reuşeam să-i văd faţa. Era ascunsă în întuneric. Dar vorbele lui erau ameninţătoare.

— Grăbiţi-vă! ne strigă Josh fără să se oprească.

Nu părea că ar fi observat ameninţarea din cuvintele lui Ray.

— Josh, opreşte-te! îi strigă Ray. Era mai mult un ordin decât o rugăminte: Nu poţi să mergi acolo!

— De ce nu? am vrut să aflu, făcându-mi-se frică deodată.

Ne ameninţa Ray cu adevărat? Ştia el ceva ce noi nu ştiam? Sau iarăşi făceam din ţânţar armăsar?

Am încercat să străpung întunericul cu privirea, să îi văd chipul.

— Sunteţi nebuni dacă mergeţi acolo noaptea! declară el.

85

Începeam să cred că l-am judecat greşit. Lui chiar îi era frică să meargă acolo! Tocmai de aceea încerca să ne oprească.

— Vii sau nu? îşi pierdu răbdarea Josh, din ce în ce mai departe, înaintea noastră.

— Nu cred că e bine, ne avertiză Ray.

„Da, îi este frică!” m-am decis eu. Îmi închipuisem doar că ne ameninţă.

— Tu nu trebuie să vii, dar *noi,* da, insistă Josh, mărind pasul.

— Nu. Serios, zise Ray, e o idee foarte proastă.

Dar acum deja alergam unul lângă celălalt, încercând să îl prindem pe Josh.

— Petey e în cimitir, zise Josh, ştiu asta.

Am trecut pe lângă şcoala întunecată, mută. Noaptea părea mai neagră decât era în realitate. Lanterna lui Josh lumină crengile cele mai de jos ale copacilor când am ajuns pe Aleea Cimitirului.

— Te rog, aşteaptă! se rugă Ray.

Dar Josh nici măcar nu se gândea să încetinească. Nici eu. Eram nerăbdătoare să ajung odată acolo şi să isprăvim cu tărăşenia asta.

Mi-am şters fruntea cu mâneca bluzei. Aerul era cald, liniştit. Ar fi fost mai bine dacă îmbrăcam ceva cu mânecă scurtă. Mi-am trecut mâna prin păr. Era fleaşcă de transpiraţie.

Când am ajuns la cimitir, luna era încă acoperită de nori. Am trecut printr-o poartă dintr-un gard nu prea înalt. Prin întuneric se zăreau şirurile de pietre strâmbe de mormânt.

86

Lumina lanternei lui Josh se plimba de pe o cruce pe alta, sărind în sus şi în jos când el păşea.

— Petey! strigă el brusc, sfâşiind liniştea.

„Frati-miu chiar tulbură somnul morţilor!” mi-am zis, simţind deodată un fior de groază.

„Nu fi prostuţă, Amanda!”

— Petey! am strigat şi eu, alungind ideile morbide.

— Este o idee foarte proastă, zise Ray, chiar lângă mine.

— Petey! Petey! îl chema Josh.

— Ştiu că este o idee proastă, am admis eu faţă de Ray.

Dar nu voiam să-l las singur pe Josh.

— Dar nu ar trebui să *fim* aici, insistă Ray.

Începeam să îmi doresc ca el să plece. Nu l-a obligat nimeni să vină aici. Ce ne tot bătea atâta la cap?

— Hei – ia uitaţi! ne strigă Josh, de la câţiva metri mai în faţă.

M-am grăbit spre el, adidaşii mei trosnind uşor pe pământul moale. Nu am realizat că deja străbătusem toată lungimea cimitirului.

— Ia uite, zise din nou Josh luminând o structură ciudată, construită la marginea cimitirului.

Mi-a luat ceva timp până să îmi dau seama ce apăruse în conul de lumină. Era ceva atât de neaşteptat! Un fel de teatru. Un amfiteatru, mai degrabă, rânduri de băncuţe aşezate în semicerc, coborând ca o scară imensă spre o platformă ca o scenă.

— Ce naiba! am exclamat eu.

M-am apropiat ca să mă uit mai bine.

87

— Amanda, stai! Hai să mergem acasă, îmi spuse Ray.

Mă luă de braţ, dar m-am ferit şi n-a prins decât aerul.

— Ce ciudat! Cine ar construi un teatru în aer liber la marginea unui cimitir? am întrebat eu.

M-a uitat în spate ca să văd dacă Josh şi Ray veneau după mine când adidasul mi s-a prins în ceva. M-am împiedicat şi am căzut, lovindu-mă râu la genunchi.

— Au! Asta ce mai e?

Josh lumină locul cu pricina, în timp ce eu mă ridicam încet, pentru că mă durea genunchiul. Mă împiedicasem de o rădăcină enormă de copac, ieşită din pământ.

În lumina lanternei, am urmărit rădăcina până la un copac gros, bătrân, aflat la câţiva metri mai încolo. Uriaşul copac era aplecat peste ciudăţenia aia de teatru, înclinat la un asemenea unghi, încât părea că se poate prăvăli în orice clipă. Din pământ ieşeau rădăcini imense. Deasupra, ramurile copacului, încărcate de frunze, păreau să se lase la pământ.

— Cadeee! strigă Josh.

— Ce ciudat! am exclamat eu. Hei, Ray, ce e locul ăsta?

— Este un loc de întâlnire, zise Ray încet, stând chiar lângă

mine, privind direct spre copacul înclinat, îl folosesc ca un fel de primărie. Aici îşi ţin întrunirile.

— În cimitir? am izbucnit eu, nevenindu-mi să-l cred.

88

— Hai să mergem! ne grăbi Ray, din ce în ce mai agitat.

Am auzit paşi. În spatele nostru, undeva între şirurile de morminte. Ne-am întors într-acolo. Lumina lanternei mătură pământul.

— Petey!

Ei bine, da, era acolo, stătea între două morminte. M-am întors fericită către Josh.

— Nu-mi vine să cred! am ţipat eu. Ai avut dreptate!

— Petey! Petey! am strigat şi am început să alergăm amândoi spre căţel.

Dar Petey se cambră uşor, gata să fugă din nou. Ne-a privit, cu ochii roşii ca nişte rubine în lumina lanternei.

— Petey! Te-am găsit! am mai zis eu o dată. Căţelul lăsă botul în pământ şi începu să se depărteze în fugă.

— Petey! Hei, vino înapoi! Nu ne recunoşti? Alergând cu viteză, Josh îl ajunse şi îl săltă de la pământ:

— Hei, Petey, ce-i cu tine, măi băiete?

Cum mă grăbeam spre ei, Josh îl scăpă pe Petey iar pe jos, dându-se un pas înapoi.

— Uaaa, ce pute!

— Ce? ţip eu.

— Petey – miroase urât. Miroase a şobolan mort! Josh se ţinea de nas.

Petey începu să se îndepărteze încet.

— Josh, nu se bucură că ne vede, m-am plâns eu. Nici măcar nu pare să ne recunoască. Uită-te la el!

89

Într-adevăr, aşa era. Petey merse până la următorul rând de morminte şi se întoarse doar ca să se uite urât spre noi.

Mi se făcu rău deodată. Ce s-a întâmplat cu Petey? De ce se poartă aşa? De ce nu se bucură că ne vede?

— Nu pricep nimic, zise Josh, cu faţa schimonosită încă de

mirosul urât emanat de câine. De obicei, când ieşim din cameră un minut, o ia razna de bucurie atunci când ne întoarcem.

— Mai bine plecăm! ne strigă Ray.

Rămăsese la marginea cimitirului, lângă trunchiul aplecat.

— Petey – ce-i cu tine? am strigat după câine. Nu mi-a răspuns. Mai ţii minte cum te cheamă? Petey? Petey?

— Pfuuu! Ce miasme! exclamă Josh.

— Trebuie să-l ducem acasă şi să îi facem o baie, am zis eu.

Vocea îmi tremura. Eram tare tristă. Şi speriată.

— Poate că nu e Petey, zise Josh căzând pe gânduri.

Şi iarăşi străluciră ochii rubinii ai câinelui.

— Ba el este, am zis eu încet. Uite! Târăşte lesa după el. Josh, du-te şi prinde-l! Şi hai să mergem acasă!

— Prinde-l *tu!* ţipă Josh. Miroase prea urât!

— Prinde-l de lesă! Nu trebuie să îl iei în braţe, zic.

— Nu! Fă *tu* asta!

Josh se încăpăţâna iar. Era evident că nu am de ales.

— Bine, am zis. O să îl prind. Dar am nevoie de lanternă.

90

I-am luat lanterna lui Josh din mână şi am început să alerg după Petey.

— Petey, şezi! Şezi! i-am ordonat.

Era singura comandă de care asculta Petey.

De data aceasta însă, nu se conformă. În schimb, se întoarse şi porni mai departe, cu botul în pământ.

— Petey, stai! Petey, zău aşa! i-am strigat exasperată. Nu mă face să vin după tine.

— Nu-l lăsa să scape! ţipă Josh, venind în fugă după mine.

Am plimbat lanterna dintr-o parte în alta:

— Unde e?

— Petey! Petey! îl strigă Josh, cu vocea piţigăiată de disperare.

Nu îl vedeam pe nicăieri:

— A, nu. Nu-mi spune că l-am pierdut din nou! am zis.

Am început să îl strigăm amândoi.

— Ce o fi în capul potăii ăsteia? m-am văitat eu.

Am mişcat lumina lanternei de-a lungul unei alei dintre morminte, apoi, trecând-o rapid, pe alta. Nici urmă de Petey. Îl strigam amândoi.

Din întâmplare, lumina lanternei s-a oprit pe o piatră de mormânt.

Citind fără să vreau numele inscripţionat, m-am oprit ca trăsnită.

Cât pe ce să mă sufoc:

— Josh – uite!

L-am apucat de mânecă. L-am ţinut strâns, strâns de tot.

91

— Ha? Ce e? Josh era zăpăcit.

— Uită-te şi tu! Numele de pe mormânt!

Era Karen Somerset.

Josh citi numele în gând. Se holbă la mine, tulburat.

— E noua mea prietenă, Karen. Cea cu care vorbesc la joacă în fiecare zi, l-am lămurit.

— Ha? Trebuie să fie bunica ei sau vreo mătuşă, se oferi Josh, apoi adăugă nerăbdător: Haide! Hai să-l căutăm pe Petey.

— Nu. Uită-te la date, îi zic.

Amândoi am citit datele sculptate sub numele lui Karen Somerset. 1960–1972.

— Nu poate fi mama sau bunica ei, am zis eu, menţinând lanterna îndreptată spre mormânt, deşi îmi tremurau mâinile, ceva de speriat. Fetiţa asta a murit când avea doisprezece ani. De-o seamă cu mine. Iar Karen are tot doisprezece ani. Mi-a zis chiar ea.

— Amanda… Josh făcu o mutră batjocoritoare şi întoarse privirea.

Dar eu am insistat, am luminat alt mormânt. Un nume de care nu auzisem niciodată. Următorul mormânt. Alt nume de care nu mai auzisem.

— Amanda, haide odată! se văită Josh.

Următorul mormânt era al lui George Carpenter.

1975–1988.

— Josh, ia uite! E George, de pe terenul de joacă, i-am strigat eu.

— Amanda, trebuie să îl găsim pe Petey, a insistat el.

Dar nu reuşeam să mă dezlipesc de pietrele funerare.

Le-am luat pe toate pe rând, luminând literele gravate.

92

Spre marea mea disperare şi groază, l-am găsit pe Jerry Franklin. Apoi pe Bill Gregory.

Toţi copiii cu care ne-am jucat *soft-ball. Toţi* îşi aveau mormintele aici.

Cu inima bătându-mi să-mi sară din piept, am parcurs aleea strâmbă, adidaşii mi se adânceau în iarba grasă. Eram amorţită, amorţită de frică. M-am chinuit să ţin lumina nemişcată, îndreptând-o spre ultima piatră din acel şir.

RAY THURSTON. 1977–1988.

— Ce?

Îl auzeam pe Josh cum mă strigă, dar nu înţelegeam ce spune.

Restul lumii părea că se năruie în jurul meu. Am recitit inscripţia sculptată adânc:

RAY THURSTON. 1977–1988.

Am rămas acolo, cu ochii la literele şi cifrele acelea. Le-am privit până când au încetat să mai aibă vreun sens, până când au devenit o ceaţă argintie.

Deodată, mi-am dat seama că Ray apăruse lângă mormânt şi se holba la mine.

— Ray... atât am reuşit să îngân, luminând numele de pe piatră. Ray, asta este a... *ta!*

Ochii i-au străfulgerat, arzând ca nişte cărbuni aproape stinşi.

— Da, este a mea, zise el blând, venind spre mine. Îmi pare atât de rău, Amanda!

13

Am făcut un pas înapoi, adidaşii mi s-au înfundat în

pământul moale. Aerul era greu, închis. Nimeni nu scotea un sunet. Nu se mişca nimic.

„Mort!

Sunt înconjurată de moarte!” Îmi spuneam eu.

Apoi, cum am rămas îngheţată pe loc, fără să mai pot respira, cu întunericul dansând în jurul meu, cu mormintele învăluite în propriile umbre, mi-a trecut prin minte un gând: „Ce urma să îmi facă?”

— Ray... am izbutit să glăsuiesc. Vocea mea se auzea slab, venind de departe: Ray, tu chiar ai murit?

— Îmi pare râu. Nu trebuia să afli încă, zise el, glasul lui plutind greu prin aerul înăbuşitor al nopţii.

— Dar... cum? Adică... Nu înţeleg...

M-am uitat pe lângă el spre lumina săltăreaţă a lanternei. Josh era la câteva rânduri mai încolo, aproape de stradă, căutându-l în continuare pe Petey.

— Petey! am şoptit, cu vocea sugrumată de groază, cu stomacul făcut ghem de frică.

94

— Câinii simt întotdeauna, zise Ray pe un ton jos, fără inflexiuni. Câinii simt întotdeauna morţii vii. De aceea ei sunt primii care se duc. Ei ştiu întotdeauna.

— Vrei să spui – Petey e... mort? Cuvintele aproape m-au înecat.

Ray aprobă din cap:

— Ei omoară mai întâi câinii.

— Nu! am ţipat şi am mai făcut un pas înapoi, aproape dezechilibrându-mă, împiedicându-mă de o piatră de mormânt din marmură.

Am sărit cât colo de lângă ea.

— Nu trebuia să vezi toate astea, zise Ray, cu ochii arzându-i întunecaţi, plini de tristeţe sub fruntea lui îngustă. Nu trebuia să ştii. Cel puţin câteva săptămâni. Eu sunt gardianul. Eu trebuia să vă păzesc, să mă asigur că nu vedeţi toate astea până nu va veni momentul potrivit.

Făcu un pas spre mine şi ochii lui luminară roşiatic, arzându-mă.

— Tu m-ai urmărit de la fereastră? am ţipat. Tu ai fost la mine în cameră?

Din nou a aprobat din cap:

— Am locuit şi eu în casa voastră, zise el, făcând încă un pas spre mine, lipindu-mă cu spatele de marmura rece. Eu sunt gardianul.

M-am forţat să privesc în altă parte, să nu mai fiu hipnotizată de ochii lui strălucitori. Voiam să strig după Josh, să fugă după ajutor. Dar era prea departe. Iar eu eram încremenită aici, încremenită de groază.

95

— Avem nevoie de sânge proaspăt, zise Ray.

— Ce? am ţipat. Ce tot îndrugi acolo?

— Oraşul – nu poate supravieţui fără sânge proaspăt. Niciunul dintre noi nu poate. Vei înţelege în curând, Amanda. Vei înţelege de ce a trebuit să te invităm în casă, în... Casa Morţilor.

În lumina lanternei, aflată în permanentă mişcare, îl vedeam pe Josh apropiindu-se, venind spre noi.

„Josh, fugi, gândeam. Fugi de aici. Repede. Anunţă pe cineva. *Pe oricine!”*

Puteam să gândesc cuvintele. De ce nu puteam să le şi strig în gura mare?

Ochii lui Ray străluceau mai puternic. Acum era chiar în faţa mea, îi vedeam foarte bine trăsăturile puternice, hotărâte, reci.

— Ray?

Chiar şi prin blugi, marmura era rece.

— Am făcut o greşeală, şopti el. Eu sunt gardianul. Dar am greşit.

— Ray, ce ai de gând să faci?

Ochii îi fulgerară:

— Îmi pare râu.

Se ridică de la pământ, plutind deasupra mea.

Simţeam că mă sufoc. Nu mai puteam să respir. Nu puteam să mă mişc. Am deschis gura să îl strig pe Josh, dar nu am scos niciun sunet.

„Josh? Unde e Josh?”

M-am uitat de-a lungul şirului de morminte, dar nu mai vedeam lanterna lui.

96

Ray se ridică mai sus. Pluti deasupra mea, sufocându-mă cumva, orbindu-mă, sufocându-mă.

„Sunt moartă, gândesc. Moartă.

Acum şi eu sunt moartă.”

14

Apoi, brusc, întunericul a fost spintecat de lumină.

Lumina era chiar pe faţa lui Ray, lumina albă, puternică a halogenului.

— Ce se întâmplă? întrebă Josh cu un glas piţigăiat, speriat. Amanda, ce se întâmplă?

Ray ţipă şi căzu la loc pe pământ.

— Stinge lanterna! Stinge-o! urlă el, vocea lui redusă la o şoaptă stridentă, ca vântul şuierând printr-un geam spart.

Dar Josh ţinu lanterna aţintită spre faţa lui Ray.

— Ce se întâmplă? Ce faci?

Respiram din nou. Salvată de lumină, m-am chinuit să îmi liniştesc inima care bătea năvalnic.

Ray ridică mâinile pentru a se feri de lumină. Dar deja înţelesese ce i se întâmplase. Lumina îl lovise deja.

Pielea lui Ray părea că se topeşte. Întreaga lui faţă se lăsă, apoi îi căzu jos de pe craniu.

Am rămas cu privirile pironite în cercul de lumină, fără să pot să mi le întorc în altă parte, văzând cum pielea lui Ray se încreţea şi cădea, şi se topea. Oasele

98

ieşiră la iveală, iar ochii i se rostogoliră din găvanele lor, căzând fără zgomot pe pământ.

Îngrozit de spectacol, Josh menţinea nemişcată lumina arzătoare, amândoi privind cu dezgust craniul rânjit, cu

orbitele goale, întunecate.

— O! am urlat, căci Ray făcuse un pas spre mine.

Apoi am realizat că Ray nu mergea. Pur şi simplu cădea.

Am sărit într-o parte, lăsându-l să cadă pe jos. Craniul s-a lovit de marmură şi s-a spart cu un zgomot sec.

— Vino! strigă Josh. Amanda, vino!

Mă apucă de mână şi încercă să mă tragă după el.

Însă eu nu puteam să îmi desprind privirea de Ray, acum doar o grămăjoară de oase în nişte haine împrăştiate.

— Amanda, vino!

Înainte să îmi dau seama, am rupt-o la fugă alergând lângă Josh cât mă ţineau picioarele spre stradă. Lanterna lumina mormintele când treceam pe lângă ele, alunecam pe iarba moale, înrourată, înăbuşindu-ne în aerul cald.

— Trebuie să le spunem mamei şi tatei. Trebuie să plecăm de aici! am ţipat eu.

— Nu, nu ne vor crede! zise Josh când ajunserăm în stradă. Alergam cât puteam, adidaşii noştri se izbeau tare de ciment: Nici eu nu sunt sigur dacă cred treaba asta!

— *Trebuie* să ne creadă! i-am zis eu. Iar dacă nu o vor face, o să îi scoatem *cu forţa* din casa aia blestemată.

99

Lumina albă ne deschidea calea pe străzile întunecate, tăcute. Nu existau lămpi de stradă, nu erau lumini aprinse la ferestrele caselor pe lângă care treceam, nici măcar faruri de maşină.

Am intrat într-o lume într-atât de întunecată!

Acum venise timpul să ieşim din ea.

Am alergat tot drumul până acasă. Mă tot uitam peste umăr să văd dacă ne urmăreşte cineva. Dar nu vedeam pe nimeni. Cartierul era încremenit, pustiu.

Când am ajuns acasă, mă dureau coastele de cât alergasem. Dar m-am forţat să continuu să alerg, pe aleea cu pietriş, printre frunzele moarte, până pe veranda din faţa casei.

Am deschis uşa de la intrare şi am început amândoi să ţipăm.

— Mami! Taţi! Unde sunteţi?

Tăcere.

Am alergat până în camera de zi. Luminile erau stinse toate.

— Mamă? Tată? Sunteţi aici?

„Vă rog să fiţi aici!” îmi spuneam, iar inima îmi bătea ca nebună şi coastele încă mă dureau. „Vă rog, să fiţi aici!”

I-am căutat peste tot. Nu erau acasă.

— Petrecerea-surpriză! îşi aminti deodată Josh. Crezi că încă mai sunt acolo?

Stăteam în camera de zi, respirând greu amândoi. Durerea din coaste mă mai lăsase. Am aprins toate luminile, dar încăperea părea tot întunecată şi ameninţătoare.

100

M-am uitat la ceasul de pe policioara şemineului. Era aproape două dimineaţa.

— Ar fi trebuit să fie acasă până la ora asta, am zis, iar vocea îmi tremura, slabă.

— Unde s-au dus? Au lăsat vreun număr de telefon la care să îi sunăm?

Josh era deja în drum spre bucătărie. L-am urmat, aprinzând toate luminile în drumul meu. Ne-am dus direct la carneţelul de pe masă, unde mama ne lăsau întotdeauna mesaje.

Nimic. Carneţelul era gol.

— *Trebuie* să îi găsim! strigă Josh.

Era foarte speriat. Ochii lărgiţi reflectau spaima lui.

— Trebuie să plecăm de aici.

„Dar dacă li s-a întâmplat ceva?”

Era cât pe ce să spun asta cu voce tare, dar m-am oprit la timp. Nu avea sens să îl sperii pe Josh, era şi aşa foarte înspăimântat.

Oricum, probabil că şi el se gândise la asta.

— Să chemăm poliţia? mă întrebă el, revenind în camera de zi.

Acum ne uitam amândoi pe fereastră în întunericul de afară.

— Habar n-am, am zis eu, lipindu-mi fruntea înfierbântată de sticla rece. Nu ştiu *ce* să fac. Vreau să vină amândoi acasă, ca să plecăm de aici odată.

— Unde vă grăbiţi? se auzi o voce de fetiţa în spatele meu.

Josh şi cu mine am ţipat deodată şi ne-am întors spre ea.

101

Karen Somerset stătea chiar în mijlocul camerei, cu braţele încrucişate pe piept.

— Bine, dar... eşti *moartă!* am îngăimat eu.

Karen zâmbi, un zâmbet trist, un zâmbet amar.

Apoi încă doi copii apărură din hol. Unul din ei stinse lumina.

— E prea multă lumină aici, zise el.

Se apropiară de Karen.

Un alt copil, Jerry Franklin – un alt copil *mort* – apăru lângă şemineu. Apoi am văzut-o pe fetiţa cu părul scurt, negru, cea pe care o văzusem pe scări, apropiindu-se de mine, lângă perdele.

Zâmbeau cu toţii, iar ochii le sticleau stins în lumina slabă, mişcându-se toţi spre Josh şi mine.

— Ce *vreţi?* am ţipat cu o voce pe care nu mi-o recunoşteam. Ce vreţi să faceţi?

— Şi noi am locuit în casa voastră, zise Karen încet.

— Ce? am ţipat eu.

— Şi noi am trăit în casa voastră, zise George.

— Iar, acum, ia ghiciţi? adăugă Jerry. *Suntem morţii din casa voastră!*

Ceilalţi au început să râdă, cu hohote uscate, întrerupte, apropiindu-se din ce în ce mai mult de noi.

15

— O să ne omoare! ţipă Josh.

I-am privit cum se apropie de noi în tăcere. Amândoi ne-am lipit cu spatele de fereastră. Am căutat o cale de ieşire prin camera întunecată.

Dar nu aveam pe unde să scăpăm.

— Karen – pari atât de drăguţă! am zis.

Cuvintele mi-au scăpat, pur şi simplu. Nu mă gândisem la ele dinainte.

Ochii îi străluciră puţin mai tare:

— Am *fost* drăguţă, zise ea monoton, până când m-am mutat aici.

— Cu toţii am fost drăguţi, zise George Carpenter monoton. Dar acum suntem cu toţii morţi.

— Daţi-ne drumul! ţipă Josh, ridicându-şi braţele în faţă, protector. Vă rog, lăsaţi-ne să plecăm!

Copiii râseră din nou, hohotind uscat. Hohotind mort.

— Amanda, nu-ţi fie frică, zise Karen. În curând vei fi una de-a noastră. De aceea v-au invitat în această casă.

103

Poftim? Nu înţeleg, am strigat eu cu vocea tremurată.

— Aceasta este Casa Morţilor. Aici locuiesc toţi cei care vin pentru prima dată în Dark Falls. Când încă mai sunt vii.

Explicaţia aceasta li s-a părut foarte amuzantă celorlalţi. Rânjeau şi hohoteau morbid.

Dar unchiul tatei… începu Josh.

Karen clătină din cap, ochii scăpărându-i amuzaţi:

— Nu. Îmi pare rău, Josh. Nu există niciun unchi. Era doar un truc ca să vă aducem aici. O dată pe an, cineva trebuie să se mute aici. În anii trecuţi, am fost noi. Am trăit în această casă – până când am murit. Anul acesta este rândul vostru.

— Avem nevoie de sânge proaspăt, zise Jerry Franklin, cu ochii strălucind ca jăraticul în lumina slabă. Vezi tu, o dată pe an avem nevoie de sânge proaspăt.

Se apropiau de noi fără zgomot, aplecându-se deasupra noastră.

Am tras aer în piept. Poate ultima mea răsuflare. Şi am închis ochii.

Apoi am auzit ciocănitul la uşă.

Am deschis ochii. Toţi copiii-fantomă dispăruseră.

Aerul avea o miasmă acră.

Ne-am uitat unul la celălalt, ameţiţi, dar ciocănitul persista.

— Mama şi tata! ţipă Josh.

Alergarăm împreună la uşă. Josh se împiedică pe întuneric de măsuţa de cafea, aşa că eu am ajuns prima la uşă.

104

— Mami! Taţi! Am strigat eu, deschizând uşa. Unde aţi fost?

Am întins mâinile ca să îi îmbrăţişez pe amândoi, – dar m-am oprit cu ele în aer. Am rămas mască şi am izbutit să mai scot doar un ţipăt vlăguit:

— Domnule Dawes! exclamă Josh venind din spatele meu. Am crezut…

— O, domnule Dawes, sunt atât de fericită să vă văd! am strigat eu uşurată.

— Copii – sunteţi bine? ne întrebă el, cercetându-ne, cu faţa lui plăcută de obicei, acum tensionată şi îngrijorată. O, mulţumesc lui Dumnezeu! izbucni el. Am ajuns la timp!

— Domnule Dawes… am început eu, cu lacrimi de uşurare în ochi. Eu…

M-a luat de mână:

— Nu avem timp de discuţii, zise el, uitându-se în urma lui pe stradă.

Maşina lui era parcată pe alee. Motorul mergea. Numai poziţiile erau aprinse.

— Trebuie să vă iau de aici cât încă mai este timp.

Josh şi cu mine voiam să-l urmăm, dar am ezitat.

Dacă domnul Dawes este unul dintre ei?

— Mai repede, ne îndemnă domnul Dawes, ţinându-ne uşa deschisă, cercetând nervos întunericul. Cred că ne aflăm într-un pericol inimaginabil.

— Dar… am început, privindu-l în ochii înspăimântaţi, încercând să îmi dau seama dacă putem avea încredere în el.

105

— Am fost la petrecere împreună cu părinţii voştri, zise domnul Dawes. Când, deodată, ne-au încercuit. Toţi. Pe mine şi pe părinţii voştri. Ei, ei au început să se strângă în jurul nostru.

„Exact ca grupul de copii cu mine şi cu Josh!” mi-am spus.

— Am rupt rândurile şi am luat-o la fugă, zise domnul Dawes, privind pe alee în spatele său. Nu ştiu cum, dar noi trei am reuşit să fugim. Grăbiţi-vă! Trebuie să plecăm de aici – *acum!*

— Josh, hai să mergem, l-am tras eu pe fratele meu. Apoi m-am întors spre domnul Dawes: Unde sunt părinţii noştri?

— Haideţi. Vă voi arăta. Acum sunt în siguranţă. Dar nu ştiu pentru cât timp.

Am mers în urma lui spre maşină. Norii se spărseseră deasupra noastră. O geană de lună strălucea aproape de pământ, palidă, în lumina zorilor.

— Este ceva foarte straniu în acest oraş, zise domnul Dawes, ţinând portiera din faţă deschisă pentru mine, în timp ce Josh se urcă pe bancheta din spate.

M-am cufundat recunoscătoare în scaunul maşinii, iar domnul Dawes a trântit portiera.

— Ştiu, zic eu. Domnul Dawes se aşezase la volan: Josh şi cu mine. Amândoi...

— Trebuie să mergem cât mai departe, înainte ca ei să ne ajungă, zise domnul Dawes intrând în marşarier, cauciucurile alunecând şi şuierând când viră maşina spre stradă.

106

— Da, am căzut eu de acord. Bine că aţi venit. Casa mea – e plină de copii. Copii morţi şi...

— Aşadar, i-ai văzut, zise domnul Dawes încet, cu ochii lărgiţi de spaimă şi apăsă mai tare pe acceleraţie.

Priveam noaptea indigo; începuse să apară soarele, un soare portocaliu născut din orizont, luminând vârfurile verzi ale copacilor.

— Unde sunt părinţii noştri? îl întreb eu neliniştită.

— E un fel de teatru în aer liber lângă cimitir, zise domnul Dawes, privind drept înainte, cu ochii mijiţi, având o expresie tensionată. Este construit chiar în pământ, ascuns de un copac imens. I-am lăsat acolo. Le-am spus să nu se mişte niciunde. Cred că sunt în siguranţă. Nu cred că îi va căuta cineva.

— L-am văzut şi noi, zise Josh. Deodată o lumină albă,

puternică ţâşni în spate.

— Ce e asta? întrebă domnul Dawes, privind în oglinda retrovizoare.

— Lanterna mea, răspunse Josh, închizând-o. Am adus-o cu mine pentru orice eventualitate. Dar în curând va răsări soarele, aşa că probabil nu mai avem nevoie de ea.

Domnul Dawes apăsă pedala de frână şi parcă maşina pe marginea străzii. Eram la marginea cimitirului. Am ieşit repede din maşină, dornică să îi văd pe ai mei cât mai repede.

Cerul era încă întunecat, străbătut de o nuanţă de violet. Soarele era o minge de culoare

107

portocaliu-închis, abia ivit în spatele copacilor. Peste drum, după şirurile anapoda de morminte, vedeam silueta întunecată a copacului înclinat care ascundea misteriosul amfiteatru.

— Grăbiţi-vă, ne îndemnă domnul Dawes, închizându-şi portiera fără zgomot. Sunt convins că părinţii voştri sunt disperaţi să vă vadă.

Am trecut strada, pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, în urma lui Josh care mai avea încă lanterna în mână.

Deodată, la marginea porţiunii de iarbă din cimitir, Josh se opri:

— Petey! strigă el.

I-am urmat privirea şi l-am văzut pe terierul nostru alb mergând încet printre morminte.

— Petey! strigă din nou Josh şi începu să alerge după căţel.

Mi se strânse inima. Nu am avut ocazia să îi spun lui Josh ce îmi dezvăluise Ray în legătură cu Petey.

— Nu – Josh! am strigat eu.

Domnul Dawes părea foarte alarmat.

— Nu avem timp. Trebuie să ne grăbim, îmi zise el, apoi începu să strige după Josh.

— Mă duc să îl aduc, am zis şi am luat-o la goană, strigând după Josh. Josh! Josh, aşteaptă-mă! Nu! Nu te duce după el!

Josh reduse distanţa dintre el şi câinele care se plimba încet, adulmecând pământul fără să se uite în altă parte, fără să îl observe pe Josh. Brusc, Josh se împiedică de o piatră funerară mai mică şi căzu.

108
Ţipă în cădere, iar lanterna îi zbură din mână cât acolo, zăngănind într-un mormânt.
L-am ajuns imediat:
— Josh, te-ai lovit râu?
Fratele meu rămăsese întins pe burtă, privind direct în faţă.
— Josh, răspunde-mi! Te-ai lovit?
L-am luat de umeri şi am încercat să îl ridic, dar el rămăsese cu ochii pironiţi înainte, cu gura căscată, cu ochii lărgiţi de groază.
— Josh?
— Priveşte, zise el într-un final.
Am respirat uşurată: Josh nu era lovit rău, nu-şi pierduse cunoştinţa.
— Priveşte, zise el din nou şi indică piatra de care se împiedicase.
M-am întors şi am mijit ochii spre mormânt. Am citit inscripţia, mişcând-mi buzele fără a scoate un sunet:
COMPTON DAWES. 1950–1980.
A început să mi se învârtă capul. Eram ameţită. M-am sprijinit de Josh.
COMPTON DAWES.
Nu era tatăl sau bunicul lui. Doar ne spusese spus că este singurul Compton din familia lui.
Aşadar, şi domnul Dawes era mort.
Mort. Mort. Mort.
Mort, ca toţi ceilalţi.
Era unul dintre ei. Unul dintre cei morţi.

109
Ne-am uitat unul la celălalt, Josh şi cu mine, învăluiţi în negura violetă. Înconjuraţi. Înconjuraţi de morţi.

„Şi acum? m-am întrebat.
Şi acum?”

16

— Ridică-te, Josh, am spus eu, iar vocea mea suna ca o şoaptă sugrumată.

— Trebuia să plecăm demult de aici, şopti el.

Dar era prea târziu.

O mână mă prinse zdravăn de umăr.

M-am răsucit, să-l văd pe domnul Dawes, cu ochii încruntaţi, în timp ce-şi citea inscripţia de pe propriul mormânt.

— Domnule Dawes… şi dumneavoastră! am strigat eu, atât de dezamăgită, de buimăcită, de… speriată.

— Şi eu, spuse el, aproape cu tristeţe. Noi toţi. Privirea lui parcă mă arse: Odată, acest oraş a fost unul normal. Şi noi eram oameni normali. Cei mai mulţi dintre noi lucrau în fabrica de materiale plastice de la periferia oraşului. Apoi a avut loc un accident. Ceva a scăpat din fabrică. Un gaz galben. A plutit deasupra oraşului. Atât de repede, încât nici nu l-am văzut… nu am înţeles. Apoi, a fost prea târziu şi de atunci Dark Falls nu a mai fost un oraş normal. Am murit toţi, Amanda. Morţi şi îngropaţi. Dar

111

nu am avut linişte. Nu am putut dormi. Dark Falls a devenit un oraş de morţi vii.

— Ce… ce vei face cu noi? am apucat să întreb. Genunchii îmi tremurau atât de tare, încât abia mă mai ţineam pe picioare.

Un mort mă strângea de umăr! Un mort se uita fix în ochii mei!

Stând atât de aproape, puteam să-i simt respiraţia urât mirositoare. Mi-am întors capul, dar mirosul deja îmi invadase nările.

— Unde sunt mama şi tata? întrebă Josh ridicându-se în

picioare şi proţăpindu-se în faţa noastră, uitându-se ameninţător către domnul Dawes.

— Bine şi în siguranţă, spuse domnul Dawes, afişând un zâmbet slab. Vino cu mine. Este timpul să vă alăturaţi lor.

Am încercat să mă trag de lângă el, dar mâna sa era înţepenită pe umărul meu.

— Să mergem! am strigat.

Zâmbetul său înflori parcă:

— Amanda, nu e râu să mori, spuse el şoptit, aproape şuierat. Veniţi cu mine!

— Nu! strigă Josh.

Şi cu o rapiditate uimitoare se aplecă la pământ şi îşi ridică lanterna.

— Da! am strigat. Pune lumina pe el, Josh! Lumina ne poate salva. Lumina îl poate distruge. Repede... pune lumina pe el!

Josh bâjbâi cu lanterna, apoi o îndreptă spre faţa domnului Dawes şi apăsă pe buton pentru a o aprinde.

112

Nimic.

Nicio lumină.

— Este... este stricată, spuse Josh. Cred că atunci când a căzut pe piatra de mormânt...

Inima îmi bătea puternic. M-am uitat la domnul Dawes. Zâmbetul de pe faţa acestuia era unul de victorie.

17

— Bună încercare! îi spuse domnul Dawes lui Josh şi zâmbetul îi pieri instantaneu de pe faţă.

De aproape, nu arata deloc tânăr şi frumos. Pielea sa, după cum puteam vedea, era uscată şi cojită şi atârna desfăcută sub ochi.

— Să mergem, copii! spuse el, împingându-mă. El privi în sus spre cerul luminos. Soarele răsărea deasupra vârfurilor copacilor.

Josh ezită.

— Am *spus* să mergem! pufni nerăbdător domnul Dawes.

Acum el îmi eliberă umărul din strânsoare şi se îndreptă ameninţător spre Josh.

Josh privi în jos către lanterna ce stătea acolo fără rost. Apoi îşi trase braţul înapoi şi aruncă lanterna spre capul domnului Dawes.

Lanterna îşi atinse ţinta scoţând un zgomot *scârbos.* Îl lovi pe domnul Dawes în mijlocul frunţii, despicându-i pielea şi făcând o gaură mare.

Domnul Dawes scoase un scurt strigăt de durere. Ochii săi rămaseră larg-deschişi de uimire. Năucit,

114

ridică o mână către gaură, unde se puteau zări câţiva centimetri de craniu cenuşiu.

— Fugi, Josh! am strigat eu.

Dar nu mai era nevoie să-i spun eu asta. El alerga deja în zigzag printre rândurile de morminte, cu capul aplecat pentru a-l feri de obstacole. L-am urmat, alergând cât de repede puteam.

Privind în spate, l-am văzut pe domnul Dawes clătinându-se, venind către noi, ţinându-se încă de fruntea sfâşiată. Făcu vreo câţiva paşi, apoi, dintr-odată, se opri, holbându-se la cer.

„Este prea luminos pentru el, am înţeles eu. Iar el trebuie să stea la umbră.”

Josh se adăpostise în spatele unui monument mare de marmură, vechi şi uşor înclinat, crăpat pe mijloc. M-am aşezat lângă el gâfâind, încercând să-mi trag răsuflarea.

Întinzându-ne pe marmura rece, ne uitam încordaţi către marginile monumentului. Domnul Dawes, cu o căutătură urâtă pe faţă, se îndrepta către amfiteatru, mergând în umbra copacilor.

— El... el nu ne mai urmăreşte, şopti Josh luptându-se să-şi recapete suflul şi să-şi potolească frica. Se duce înapoi.

— Soarele este prea strălucitor pentru el, am spus eu, ţinându-mă de marginea monumentului. Cred că se duce să-i prindă pe mama şi pe tata.

— Nenorocita aia de lanternă! se văită Josh.

— Nu te mai gândi la asta, am spus eu, privindu-l pe domnul Dawes până când dispăru după copacul cel mare şi înclinat. Ce facem acum? Nu ştiu…

115

— Şşt! Priveşte! mă înghionti Josh tare şi îmi arătă cu degetul. Cine-i ăla?

Am urmărit degetul lui şi am văzut numeroase siluete întunecate care se grăbeau printre rândurile de morminte. Părea că au apărut de nicăieri.

Se ridicaseră din morminte?

Mergeau atât de repede, încât părea că plutesc peste pământul verde, înclinat. Se îndreptau către umbră. Toţi mergeau în linişte, cu ochii aţintiţi înainte. Păşeau hotărâţi spre amfiteatrul ascuns, de parcă ar fi fost atraşi acolo, ca şi cum ar fi fost păpuşi trase de fire invizibile.

— Uau! Uită-te la ei toţi! şopti Josh, adăpostindu-se din nou în spatele monumentului de marmură.

Siluetele întunecate care se mişcau făceau ca toate umbrele să se unduiască. Părea că pietrele de mormânt, copacii, întregul cimitir se trezise la viaţă şi că toate se îndreptau către locurile ascunse din amfiteatru.

— Uite-o pe Karen, am şoptit eu, arătând cu degetul. Şi pe George. Şi pe toţi ceilalţi.

Copiii din casa noastră se mişcau repede câte doi-trei odată, urmând celelalte umbre, în linişte şi înconjuraţi de mister ca şi ceilalţi.

„Toţi, cu excepţia lui Ray, m-am gândit eu.

Deoarece noi l-am omorât pe Ray.

Noi omorâserăm pe cineva care era deja mort!”

— Crezi că mama şi tata sunt, într-adevăr, acolo în acel ciudat amfiteatru? întrebă Josh, întrerupându-mi gândurile morbide, neluându-şi privirile de la umbrele mişcătoare.

116

— Haide, am spus eu, luându-i mâna lui Josh şi trăgându-l de lângă monumentul de marmură. Trebuie să aflăm.

Am privit cum ultimele umbre se prelinseră pe lângă enormul copac înclinat. Umbrele nu se mai mişcau. Cimitirul era acum pustiu şi invadat din nou de linişte. Un singur corb plana mult deasupra pământului, pe cerul senin de un albastru pur.

Încet, Josh şi cu mine am mers cu grijă spre amfiteatru, ascunzându-ne după pietrele de mormânt.

Ne mişcăm cu greu. Mă simţeam de parcă aş fi avut o sută de kilograme. Era greutatea fricii mele, cred.

Simţeam nevoia disperată să văd dacă mama şi tata erau acolo.

Dar, pe de altă parte, nu voiam să văd.

Nu voiam să-i văd ţinuţi prizonieri acolo de către domnul Dawes şi ceilalţi.

Nu voiam să-i văd… omorâţi.

Acest gând mă făcu să mă opresc. Am întins un braţ şi l-am oprit pe Josh.

Stăteam în spatele copacului aplecat, ascunşi în pâlcul mare de rădăcini. În spatele copacului, jos, în teatrul de dedesubt, puteam auzi murmurul surd al vocilor.

— Mama şi tata sunt acolo? şopti Josh.

El îşi vârî capul pe lângă trunchiul copacului înclinat, dar l-am tras cu precauţie înapoi.

— Ai grijă! i-am şoptit eu. Nu-i lăsa să te vadă. Ei sunt, practic, sub noi.

117

— Dar trebuie să ştiu dacă mama şi tata sunt acolo, şopti el.

— Şi eu, am aprobat.

Amândoi ne-am aplecat peste trunchiul masiv. Scoarţa copacului era netedă sub palmele mele în timp ce priveam cu atenţie prin umbra creată de copac.

Şi atunci i-am văzut.

Mama şi tata! Erau legaţi strâns unul în spatele celuilalt, în mijlocul podelei din spatele amfiteatrului în faţa tuturor celor prezenţi.

Erau atât de nedumeriţi, atât de îngroziţi. Mâinile le erau

legate strâns lângă corp. Faţa tatălui meu era de un roşu-aprins. Părul mamei era răvăşit, atârnându-i pe frunte, capul fiindu-i plecat.

Privind pe furiş din penumbra creată de copac, l-am văzut pe domnul Dawes stând alături de ei, împreună cu alt om, mai în vârstă. Şi am mai văzut că rândurile de bănci ale amfiteatrului erau pline de oameni. Nici măcar un singur loc nu mai era liber.

Am înţeles că toată lumea din oraş era acolo.

Toată lumea, cu excepţia mea şi a lui Josh.

— Îi vor omorî pe mama şi pe tata, şopti Josh, apucându-mă de mână şi strângând-o de frică. Îi vor face pe mama şi pe tata exact cum sunt ei.

— Apoi vor veni după noi, am spus eu, gândind cu voce tare, privind prin umbra copacului la sărmanii mei părinţi.

Acum amândoi aveau capetele plecate. Amândoi îşi aşteptau moartea.

— Ce vom face? şopti Josh.

118

— Ce? am zis nemaiînţelegând nimic: mă concentrasem atât de mult asupra imaginii părinţilor, încât rămăsesem paralizată.

— Ce vom face? repetă imediat Josh, ţinându-se încă de mâna mea. Nu putem să stăm aici şi să…

Dintr-odată mi-am dat seama ce vom avea de făcut.

Soluţia se ivi dintr-odată. Nici nu a trebuit să mă gândesc mult.

— Poate că putem să-i salvăm, am şoptit eu, retrăgându-mă de după copac. Poate că putem să facem ceva.

Josh îmi dădu drumul la mână. Se uita la mine nerăbdător.

— Vom împinge la o parte acest copac, am şoptit eu cu atâta încredere, încât m-am mirat şi eu. Vom împinge la o parte copacul pentru ca lumina soarelui să umple amfiteatrul.

— Da! strigă Josh imediat. Uită-te la acest copac. Este aproape la pământ deja. Putem să o facem!

Ştiam că vom reuşi. Nu ştiu de unde venea această încredere. Dar ştiam că vom reuşi.

Şi ştiam că trebuie să ne mişcăm repede.

Privind pe deasupra trunchiului, din nou, luptându-mă să văd ce se întâmplă în amfiteatru, am observat că toată lumea se ridicase. Toţi începuseră să înainteze către mama şi tata.

— Haide, Josh! am şoptit eu. Vom sări din alergare şi vom împinge copacul la o parte. Haide!

Fără alte cuvinte, amândoi am făcut câţiva paşi înapoi.

119

Nu aveam altceva de făcut decât să-i aplicăm trunchiului o lovitură zdravănă şi acesta urma să cadă la pământ. Rădăcinile erau deja aproape în întregime deasupra solului.

O lovitură puternică! Asta e tot ce trebuia. Şi lumina soarelui trebuia să umple amfiteatrul. O lumină aurie, frumoasă. Lumină strălucitoare, strălucitoare.

Toţi acei oameni morţi se vor zvârcoli.

Iar mama şi tata vor fi salvaţi.

Toţi patru vom fi salvaţi.

— Haide, Josh! am şoptit eu. Eşti gata?

El dădu din cap, faţa îi era solemnă, iar ochii înspăimântaţi.

— Gata. Hai! am strigat eu.

Amândoi am fugit înainte, împingându-ne adidaşii în pământ, mişcându-ne cât puteam de repede.

Într-o clipă, am lovit trunchiul copacului cu toată forţa de care eram capabili, împingând cu braţele şi proptindu-ne umerii în el, împingând... împingând... împingând...

Dar copacul nu se clinti.

18

— Împinge! am strigat. Împinge din nou!

Josh scoase exasperat un suspin de deznădejde.

— Nu pot, Amanda! Nu-l pot mişca!

— Josh... l-am privit aspru.

Se dădu înapoi pentru a-şi lua avânt.

Dedesubt, puteam auzi voci speriate, voci furioase.

— Repede! am strigat. *Împinge!*

Ne-am izbit din nou cu umerii de trunchi, amândoi icnind de efort, cu muşchii încordaţi şi feţele înroşite.

— Împinge! Continuă să împingi!

Simţeam cum venele de la tâmple vor să explodeze. Se clintea copacul?

Nu!

A cedat un pic, dar imediat şi-a revenit.

Vocile de dedesubt deveneau tot mai puternice.

— Nu o să reuşim! am strigat eu, atât de dezamăgită, atât de frustrată, atât de îngrozită. Nu îl putem clinti!

Învinsa, m-am lăsat pe spate pe trunchiul copacului şi mi-am îngropat faţa în palme.

121

M-am dat la o parte cu un icnet de spaimă când am auzit sunetul slab de lemn rupt. Acest sunet crescu în intensitate până a devenit un bubuit, apoi un huruit puternic. Aveai impresia că pământul se rupe în doua.

Copacul bătrân căzu repede. Nu mai avea mult. Dar se izbi cu un zgomot puternic, care făcu pământul să se cutremure.

L-am înşfăcat pe Josh şi amândoi am stat înmărmuriţi şi neîncrezători, în timp ce lumina puternică umplea amfiteatrul.

Imediat s-au auzit strigătele. Strigăte înfiorătoare. Strigăte furioase. Strigăte înnebunite.

Strigătele se transformară apoi în urlete. Urlete de durere, de agonie.

Oamenii din amfiteatru, morţii vii, prinşi în lumina soarelui, începură să se caţere unii peste alţii, trăgând, împingând, încercând să îşi croiască drum spre umbră.

Dar era prea târziu.

Pielea începuse să li se desprindă de pe oase, iar ei toţi se fărâmiţară şi se dizolvară pe pământ, în timp ce hainele li se dezintegrară şi ele.

Strigătele de durere au continuat când corpurile lor cădeau la pământ, pielea li se topea, iar oasele li se dezintegrau. Am văzut-o pe Karen Somerset târându-se pe podea. I-am văzut părul căzând într-un morman, descoperind craniul cenuşiu de dedesubt. Ea mă privi fix, îndelung, cu regret. Şi ochii îi ieşiră

din orbite, iar fetiţa îşi deschise gura fără dinţi şi strigă:

— Mulţumesc Amanda! Mulţumesc! şi apoi căzu.

122

Josh şi cu mine ne-am acoperit urechile ca să nu mai auzim strigătele înspăimântătoare. Amândoi ne-am uitat în altă parte, nemaiputând privi întregul oraş căzând în agonie şi făcut scrum, distrus de razele soarelui.

Când ne-am uitat din nou, toţi dispăruseră.

Mama şi tata stăteau exact acolo unde fuseseră şi până atunci, legaţi spate în spate, cu privirile ce exprimau un amestec de groază şi de deznădejde.

— Mamă! Tată! am strigat.

Niciodată nu le voi uita zâmbetele, în timp ce noi alergam spre ei pentru a-i elibera.

Nu le-a luat mult părinţilor noştri pentru a ne pregăti de plecare şi pentru a aranja ca toate lucrurile să ne fie mutate înapoi în vechiul nostru cartier, în vechea noastră casă.

— Cred că este bine că nu ne-am putut vinde vechea casă, spuse tata, în timp ce îngrămădea totul în maşină ca să plecăm.

Apoi porni maşina şi, după ce intră puţin în marşarier, o luă tot înainte.

— Stop! am strigat dintr-odată. Nu sunt sigură de ce, dar am simţit o nevoie urgentă de a mai arunca o ultimă privire asupra vechii case.

În timp ce părinţii mei mă strigau, uimiţi, eu am deschis portiera şi am alergat înapoi către alee. Stând în mijlocul grădinii, am privit îndelung casa goală, tăcută, acoperită cu umbre groase, albastru-cenuşii.

M-am trezit fixând vechea casă de parcă aş fi fost hipnotizată. Nu ştiu cât de mult am stat acolo.

123

Scârţâitul roţilor pe asfalt m-a trezit din vraja. M-am întors şi am văzut o dubiţă roşie parcată pe alee.

Doi băieţi, cam de aceeaşi vârstă cu Josh, au coborât din spatele acesteia. Au urmat părinţii lor. Privind casa, ei nu

păreau să mă fi observat.

— Iată-ne ajunşi copii, spuse mama lor, aceasta este noua noastră casă.

— Nu pare a fi nouă. Pare a fi veche, spuse unul din băieţi.

Şi, apoi, fratele său căscă ochii atunci când mă observă.

— Cine eşti *tu?* mă întrebă.

Ceilalţi membri ai familiei se întoarseră către mine.

— Of. Eu... uf...

Întrebarea lui mă luă prin surprindere. Îl puteam auzi pe tata cum claxonează ca să mă grăbesc.

— Eu... uf... am locuit aici, am răspuns.

Şi apoi m-am răsucit şi am fugit către maşină.

„Nu cumva domnul Dawes era pe verandă cu un carnet în mână?” m-am întrebat, zărind silueta întunecată în timp ce alergam spre maşină.

„Nu, nu putea fi domnul Dawes acolo, aşteptându-i, am decis eu.

Nu putea fi!”

Nu m-am mai uitat în urmă. Am trântit uşa maşinii şi am plecat în viteză.

R.L. STINE: Seria GOOSEBUMPS®

Cărţile care îţi dau fiori

#1. Bun venit în Casa Morţilor!

#2. Nu coborâţi în pivniţă!

#3. Sânge de monstru

#4. Zâmbeşte şi mori!

#5. Blestemul mumiei

#6. Să devenim invizibili!

#7. Noaptea păpuşii

RIF
ROMANIA INEDIT